

சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின்

வீடற்றவன் (நாவல்)

விளக்கமும்
விமர்சனமும்

அராலியூர்
ந.சுந்தரம்பிள்ளை

கா.பொ.த
சாதாரணத் தர மாணவர்க்குரியது

செவ்வாய் 11

சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின்

9-ஆம் பதிப்பு

வீடற்று வன்

நாவல்

விளக்கமும் விமர்சனமும்

ஆக்கம்

அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை

க. பொ. த சாதாரணதர மாணவர்கள் விரும்பப்
பாடமான தமிழ் இலக்கியம் கற்பதற்குப்
பயன்படக் கூடிய நூல்

விலை ரூபா 25 - 00

நூலின் பெயர்: வீடற்றவன் நாவலின்
விளக்கமும் விமர்சனமும்.

ஆசிரியர்: அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை
B.A (இலக்கை) கல்வியில் டிப்ளோமா.

பதிப்பு: முதலாம் பதிப்பு, ஆகஸ்ட் 2001.

உரிமை: ஆசிரியர்.

அச்சகம்: மேனகா அச்சகம்,
342, கே. கே. எஸ் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

விலை ரூபா 25-00

முன்னுரை

க. பொ. த. சாதாரண தர மாணவர்கள் தமிழ் மொழியும், விருப்பப்பாடமான தமிழ் இலக்கியமும் கற்பதற்காக தீட்டப்பட்ட பாட திட்டங்களில் உள்ள சிறுகதைகள், 'பொருளோ பொருள்' நாடகம், 'வீடற்றவன்' நாவல் ஆகியவற்றிற்கு நான் எழுதிய விளக்கங்கள் விமர்சனங்களுடன் வேறுபல கட்டுரைகளையும் சேர்த்து 'இலக்கியக் கட்டுரைகள்' என்ற நூலை வெளியிட்டேன். அதில் வீடற்றவன் நாவல் பற்றி மூன்று கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளேன்.

அந்தக் கட்டுரைகளுடன் திருப்தியுறாத மாணவர்கள் 'வீடற்றவன்' நாவலைத்தேடி அவைவதாக அறிந்தேன். அந்த நாவலை கல்வித் திணைக்களம் வெளியிடவில்லை. எனவேதான், அதற்குச் சற்று விரிவான விளக்கமும் விமர்சனமும் எழுதி, இந் நூலை வெளியிடுகிறேன்.

இலக்கிய விமர்சனமும் தமிழில் யுளர வேண்டிய கலைதானே? தத்தம் கோட்பாடுகளையும் சித்தாந்தங்களையும் பிரசாரம் செய்தார்கள் அல்லாமல், ஒரு நாவலை எடுத்து, காய்தல் உவத்தல் இன்றி நடுநிலை நின்று, அதனை விமர்சித்து நூல் எழுதியவர் யார்?

ஒரு படைப்பு இலக்கியத்தை (CREATIVE LITERATURE) விமர்சிப்பதற்கு வறட்டு விமர்சனங்களைவிட, அனுபவம் மிக்க படைப்பு இலக்கியவாதியே தகுதி வாய்ந்தவன் என்பது எனது கருத்து. இலக்கியம் அறிவிலும், உணர்ச்சியிலும், அனுபவத்திலும் பிறப்பது. அந்த உணர்ச்சி படைப்பாளியிடம் தான் இருக்கின்றது! எல்லா கலைஞர்களிடமும் இருக்கின்றது! வெறும் விமர்சனஞ்செய்து அது வராது. நீண்ட காலமாக இலக்கியம் படைக்கும் எழுந்தாளானது அனுபவத்திற்கு வெறும் விமர்சனது அனுபவம் ஈடாகாது, ஆங்கில மொழியில் சிறந்த விமர்சகர்களாக விளங்கியவர்கள் எல்லோரும் இலக்கியம் படைத்தவர்களே!

மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் மட்டுமல்லரது, இலக்கிய ஆர்வலர்கள் எல்லோரும் இந்த நூலை வாசித்துப் பயனைடவார்கள் என்று நம்புகின்றேன்.

30, கடைச்சாமி வீதி

நீராவியடி

யாழ்ப்பாணம்

01 - 08 - 2001

ந. சுந்தரம்யிள்ளை

பொருளடக்கம்

1. வீடற்றவன் நாவலின் கதைச் சுருக்கம்.
2. பாத்திரம் படைப்பு.
3. சூழ்நிலை சித்திரீப்பு.
4. கதை சொல்லப்படும் முறையும் மொழிநடையும்.
5. இந்த நாவலில் ஆசிரியர் சொல்வது என்ன?
6. இந்த நாவலில் உள்ள குறைபாடுகள்.
7. வீடற்றவன் ஒரு சிறந்த நாவல்.
8. நாவல் இலக்கியம்.
9. இலங்கை வானொலி தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளருக்கு நூலாசிரியரின் கடிதம்.

1. வீட்டுறவன்

நாவலாசிரியர் சி. வி. வேலுப்பிள்ளை

இந்த நாவலை எழுதிய சி.வி. வேலுப்பிள்ளை மலையகத்தைச் சேர்ந்தவர். 1947ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்ட இலங்கையின் முதலாவது பாராளுமன்றத்தில், மலையகத் தமிழருக்கு ஏழு பிரதிநிதிகள் இருந்தனர். அவர்களில் இவரும் ஒருவர். ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி கற்றவர். தமிழிலும் நல்ல பாண்டித்தியம் உள்ளவர். அவர் எழுதிய நூல்கள், தமிழில் மூன்று நாவல்கள், ஒரு கட்டுரைத் தொகுப்பு. ஆங்கிலத்தில் ஒரு நாவல், இரண்டு கவிதை நூல்கள், ஒரு கட்டுரைத் தொகுப்பு. இப்படியாக இரு மொழிகளிலும் பல்வேறு வகையான இலக்கியங்களையும் படைக்கக்கூடியவர்கள் அருமையிலும் அருமை! அவர் ஒரு தலைசிறந்த எழுத்தாளர்.

கதைச்சுருக்கம்

1

1660ம் ஆண்டு ஒரு சனிக்கிழமை மாலை நீலக்கிரிக்கோச்சி அந்த மலையடிவாரத்திலுள்ள ரெயில்வே ஸ்டேசனை அடைந்தது ஒரு தனிப் பிரயாணி மாத்திரம் இறங்கினான். அவன் தான் ராமலிங்கம் வயது இருபக்கேழு. சுறுத்து நடுத்தரமானவன். அதர் வேட்டி ஜிப்பா அணிந்திருந்தான். கிட்லர் மீசை சுறுசுறுப்பான கண்களில் அவன் நடையில் ஒருதிடம். ராமலிங்கம் நடைபாதை வழியே நடந்து தான் குடியிருக்கும் லயத்தை அடைந்தான். அங்கே அலமேலு அவனது தயாருக்கு உணவு புகட்டிக்கொண்டிருந்தான். அவனது தாயாருக்கு வயது அறுபது. நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார்.

அலமேலு அழகான குமரி, அலமேலுவின் அழகு அவளது கணவன் முத்துசாமிக்கு ஆபத்தாக முடிந்தது. அவள் மேல் ஆசைப்பட்ட கொந்தரப்புக் கணக்கப்பிள்ளை முத்துச்சாமி சாரக்

கட்டை களவெடுத்தான் என்று கேஸ் சோடித்து வழக்குப் போட்டான். தண்டனை பெற்ற முத்துச்சாமி தோட்டத்தை விட்டே ஓடி மறைந்தான். அலமேலு தனி வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டிருந்த நேரத்தில்தான் ராமலிங்கம் அவன் தம்பி பழனியப்பன் அவன் தாய் மூவருமாக நீலக்கிரித் தோட்டத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

பழனியப்பன் கண் நிறைந்த வாலிபன். விரைவிலேயே அவனுக்கும் அலமேலுவிற்கும் நட்புறவு ஏற்பட்டது. அவளை யாரோடும் கேலி பேசக்கூடாது. என்று எச்சரித்தான். ஒரு நாள் பெரிய கங்காணியின் மகன் சிவனையா அவளை மறித்துப் பேச்சுக் கொடுத்ததைக் கண்ட பழனியப்பன், அவளை நையப்புடைந்து விட்டான்.

பெரியசாமி ஏட் கங்காணி தன் மகன் பெயரைக் காப்பாற்ற பழனியப்பன் தோட்டத்துப் பெண்ணை அடித்தான் என்று குற்றம் சாட்டி, பத்துச் சீட்டுக் கொடுக்கச் செய்து (வேலை நீக்கம் செய்தல்) அவளை தோட்டத்தை விட்டு வெளியேற்றினான், இருந்தாலும் பழனியப்பன் இரவில் அலமேலு வீடு வந்து சேர்ந்து விடுவான். இது தோட்டத்தில் சகலருக்கும் தெரியும். அதனால் அவமானப்பட்ட ராமலிங்கம் தெரிந்தும் தெரியாதவன் போல நடந்து கொண்டான்.

ராமலிங்கம் கண்ணியப்ப தோட்டத்தில் வேலை செய்தவன். சங்கத்திற்கு ஆள் சேர்த்ததால் அவன் குடும்பத்துடன் தோட்டத்தை விட்டு துரத்தப்பட்டான். எங்கெல்லாமோ வேலை தேடினான். தோட்டத்துரைமார் எல்லாரும் ஒரு கட்சி. ராமலிங்கம் ராங்கிக்காரன் என்று பெயர் எடுத்திருந்ததால் ஒருவரும் அவனுக்கு வேலை கொடுக்கவில்லை. கடைசியாக தனது மாமன் பெரியசாமி ஏட் கங்காணியாக இருக்கும் நீலக்கிரித் தோட்டத்திற்கு வந்து, 'நீங்கள் தான் என்னே காப்பாத்தோணும். ரொம்பகஷ்டப்பட்டுப் போயிட்டேன்.' என்றான்.

சங்கத்திற்கு ஆள் சேர்க்க வில்லை என்று கற்பூரத்தைத் தொட்டு சத்தியம் வாங்கிக் கொண்டு, பெரியசாமி அவனுக்கு வேலை கொடுத்தார். அவன் ஒன்றரை ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நீலக்கிரித் தோட்டத்திற்கு வந்தான். ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு தான் அவனுக்கும் கமலத்திற்கும் கல்யாணம் நடந்தது.

அழகான நீலக்கிரித் தோட்டம் தொழிலாளருக்கு ஒரு நரகமாயிருந்தது. தோட்டத்தை நடத்தும் சட்டதிட்டங்கள் அதை ஒரு துன்பக் கேணியாக மாற்றின. தொழிலாளர் நின்றால் குத்து,

விழுந்தால் உதை. பெரிய கங்காணி ஏட் கங்காணி சங்கத்தலைவர். அவர் மருமகன் முருகப்பன் காரியதரிசி. அவர் மூத்தமகன் ஒண்டி முத்து பெரிய கணக்கப்பிள்ளை. இவர்கள் வைத்ததே சட்டம். எனவே தோட்டத்தில் நடக்கும் அட்டுழியங்களை வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாத நிலையில் தொழிலாளிகள் புழுங்கினார்கள்.

இந்த அநீதிகளுக்கு முடிவு காணவே இரவோடு இரவாய் சங்கத்திற்கு ஆள் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ராமலிங்கமும் அந்த இரகசிய ஆள் சேர்ப்பில் சேர்ந்தான்.

2

தான் சங்கத்திற்கு ஆள் சேர்ப்பதாக ராமலிங்கம் மனைவி கமலத்திற்கு சொல்லவில்லை. எல்லாம் முடிந்த பின் மனைவிக்குச் சொல்வதே நல்லது என்று முடிவு செய்தான்.

அன்று கட்டாயம் மருந்து வாங்கிவரவேணும் என்றாள் கிழவி பெரியம்மாள். ராமலிங்கம் மாமனார் பெரியசாமியிடம் பத்து ரூபா கடன் வாங்கிக்கொண்டு, தலவாக் கொல்லை டவுணை அடைந்து மருந்து வாங்கினான். பின்பு ஜில்லா தொழிற் சங்க காரியாலயத்திற்குப் போனான்.

அங்கே தொழிற் பிரதிநிதி நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தார். இருபத்தாறு வயது மதிக்கலாம். ஆறடி உயரம். அவரைச் சுற்றித் தொழிலாளர்கள்.

“அந்தக்காலம் மலையேறி விட்டது. தொழிலாளர் என்றால் கிள்ளக்கிரையா? அட்டா அந்த துரைக்குஞ்சுகள் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? அவர்கள் ஜம்பம் இங்கே செல்லாது.” என்று கையை ஆட்டி உயரத்திப் பேசினார்.

ராமலிங்கம் அவரிடம் தான் சேர்த்த தொழிலாளர் பட்டியலைக் கொடுத்தான். மிகுதித் தொழிலாளரையும் சேர்த்த பின்பு துரைக்கு எழுதுவோம் என்றார் பிரதிநிதி.

அந்த நேரத்தில் தொழிலாளர் தலைவர் ராஜன் காரில் வந்து இறங்கினார். வயது முப்பது இருக்கும். நல்ல கம்பிரமான தோற்றம். ஆங்கில உடை அணிந்திருந்தார்.

தொழிலாளர்கள் தங்கள் தங்கள் தோட்டங்களில் நடக்கும் அட்டுழியங்களை அவரிடம் சொன்னார்கள். “எல்லாம் பிரதிநிதி கவனித்துக்கொள்வார். தோட்டத்திலுள்ள நிலைமை பற்றி அடிக்கடி அவரிடம் சொல்ல வேண்டும். பாக்கியுள்ள தொழிலாளர்களையும் சேர்க்க வேண்டும். என்று கூறிவிட்டு ராஜன் விடை பெற்றார்.

ராமலிங்கம் வீட்டுக்கு வருகிறான். தம்பி பழனியப்பன் தாயாருடன் பேசிக் கொண்டிருப்பது அறிந்து, காவல் நின்று பழனியப்பன் போன பின்பு வீட்டினுள் நுழைகிறான். தாயாரின் சுகத்தை விசாரித்தான். பெரியம்மாளுக்குக் கொஞ்சம் சுகம் "இப்படிக்கிட்ட வந்து உட்காரு சாமி" என்றான்.

கிட்டப்போய் உட்கார்ந்தான்

"தம்பி வந்திட்டுப் போச்சு....."

"தெய்யல் வேலை செய்யுதாம் நாளண்டைக்கு வர்றேன்னுச்சு நீ ஒண்ணும் சொல்லாதேமகனே."

"அதுக்கென்னம்மா வந்துட்டுப் போகட்டும்." என்றான்.

சங்கத்திற்கு ஆள் சேர்ப்பதுபற்றி மனைவி கமலத்திடம் சொன்னான். இடியைக் கேட்டு மிரண்ட நாகத்தைப் போல்திகைத்து அவனைப் பார்த்தாள். பதில் சொல்ல நாலெழவில்லை.

இரவு ராமலிங்கத்திற்கு தூக்கம் வரவில்லை. நடுச்சாமத்தில் யாரோ கதவைத்தட்டும் சத்தம் கேட்டது. திறந்து பார்த்தால் முருகப்பன். தொழிலாளர் தலைவராக ஆசைப்பட்டு வந்தவன். லீவு போட்டு விட்டு உடப்பு சல்லாலைக்கு போவதாகக் கூறினான் துரைக்கு அத்தாட்சி கடிதம் வரும் போது, தலை மறைவாய் இருக்க வேண்டும் என்பது அன் நோக்கம் என்பதை ராமலிங்கம் யூகித்துக் கொண்டான்.

சங்கத்திலிருந்து துரைக்கு அத்தராட்டி கடிதம் வந்திருக்க வேண்டும். இருந்தாலும் ராமலிங்கமும் முத்தையாவும் எதிர் பார்த்தபடி எந்த விபரீதமும் நடக்கவில்லை.

ஒரு வெள்ளிக்கிழமை ராமலிங்கம் கவ்வாத்து மலையில் கல்லாத்து வெட்டிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அங்கே வந்த ஒண்டிமுத்து கணக்கப்பிள்ளை, ராமலிங்கம் கவ்வாத்து வெட்டும் முறை சரியில்லை என்றான். பதினைந்து வருஷமாக கவ்வாத்து வெட்டுகிறேன். எனக்கா வெட்டத்தெரியாது என்றான். அவனது வேலை சரியில்லை என்று ஒண்டிமுத்து கணக்கப்பிள்ளை ராமலிங்கத்தை வீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டான்.

ராமலிங்கத்திற்கு எல்லாம் வெளிச்சமாகிவிட்டது. சங்கத்திற்கு ஆள் சேர்த்ததுக்குத்தான் அவனை வீட்டுக்குப் போகச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். கொழுந்துக் காட்டிலும் இதே மாதிரி நடந்தது. ராமலிங்கத்தின் மனைவி கமலமும் அவமேலுவும் கொழுந்து எடுக்கும் முறை சரியில்லை என்று அவர்களையும் வீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டார்கள்.

இரண்டரை மணியளவில் கணக்கப்பிள்ளை ராமலிங்கத்தை அழைத்து, துரையின் பங்களாவுக்குப் போகச் சொன்னான். பழனி யப்பன் தோட்டத்திற்கு வந்து போவதைச் சாட்டாக வைத்து துரை அவனுக்குப் பத்துச் சீட்டு [வேலை நீக்க கடிதம்] கொடுத்தார். அவன் அதை வாங்க மறுத்து வீடு திரும்பினான். வேலை போய் விட்டது. இனி வயத்தை வீட்டு வெளியேற வேண்டும் என்று யோசித்துக்கொண்டு பெரிய கங்காணி வீடுபோய் சேர்ந்தான்.

பெரியசாமியின் மருமகனான ஒண்டிமுத்து கணக்கப்பிள்ளை அவரையும் வீழ்த்தத் திட்டமிட்டிருக்கின்றான். என்று எச்சரித்து வீட்டு வீடுதிரும்பினான். தமக்கும் ஆபத்தா? அதுபற்றி அறிய பெரியசாமி ஆசைப்பட்டார்.

ராமலிங்கம் ஒண்டிமுத்து கங்காணியை எதிர்த்துப் பேசிய கதையும், துரையுடன் வாதாடி பத்துச்சீட்டு வாங்க மறுத்த கதையும், அவமேலு கொழுந்துக் கங்காணியுடன் வாதிட்ட கதையும், தோட்டம் முழுவதும் பரவி விட்டன. இதுவரை யாரும் தோட்டத்தில் பெரிய உத்தியோகத்தரை எதிர்த்துப் பேசியதில்லை. தொழிலாளர்கள் எல்லோரும் ராமலிங்கத்தின் துணிச்சலையும் வீரத்தையும் பாராட்டினார்கள்.

5

தோட்டத்தில் நடந்ததைச் சொல்வதற்காக ராமலிங்கமும், நண்பர்களும் இரவு தொழிற் கந்தோருக்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் போவதைப் பார்த்திருந்த சின்னக்கங்காணிகள் பெரிய கங்காணியிடம் முறையிட்டனர். ராமலிங்கம் ஒண்டிமுத்துக் கங்காணியை எதிர்த்துப் பேசியதாகச் சொல்லிக் கவலைப்பட்டனர்.

“நிதானமா நடந்திருந்தா இந்த கரச்சல் வந்திருக்காது தம்பி” என்றாள் பெரிய சாமியின் மனைவி காமாட்சியம்மாள். அவள் நியாயம் நீதிக்குக் கட்டுப்பட்டவள்.

ராமலிங்கப் சொன்னதைக் கேட்ட பிரதிநிதி “நாளை முதல் வேலையாக துரைக்கும் தலைவர் ராஜனுக்கும் எழுதுகிறேன்.”

என்றார். ராமலிங்கத்தையும், கமலத்தையும், அலமேலுவையும், அடுத்த நாள் வேலைத்தலத்துக்குப் போகும்படி சொன்னார்.

“முத்தையா நீங்களும் மற்ற தோழர்களும் இன்றையிலிருந்து ஒரு பெரும் போராட்டத்தில் இறங்கி விட்டதாய் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ராமலிங்கத்துக்கு சாப்பாடு மற்ற வசதிகளை செய்ய வேண்டும். இதில் எல்லோருக்கும் பங்கிருக்க வேண்டும். தோட்டத்தில் அன்றாடம் நடக்கும் கெடுபிடிகளை உடனுக்குடன் குறிப்பெழுதிவைத்து, என்னிடம் கொண்டு வந்து கொடுக்க வேண்டும். குறை சொல்வதற்கு இடம் கொடுக்க வேண்டாம். இது போராட்டத்தின் முக்கிய அம்சம். இஸ்டோர் பங்களா, ஆபீஸ் இவைகளை உடைத்து விட்டு, உங்கள் தலையில் கட்டி வைத்து பொலீஸைக் கூப்பிட்டு தொந்தரவு செய்வார்கள். தேயிலைத் தூளை அட்டாவில் போட்டுவிட்டு காவற் காரனை விட்டுப் பிடிப்பார்கள். ஐக்கிரதை ராமலிங்கம்.” என்று தொழிலாளருக்கும் அறிவுரை வழங்கினார்.

6

ராமலிங்கம் தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதி சொன்னவற்றையெல்லாம் தனது வீட்டுக்கு வந்து சக தொழிலாளருக்குச் சொன்னான். ராமலிங்கத்தின் செய்கை ஏனைய தொழிலாளர்களுக்கும் துணியைக் கொடுத்தது. பலர் வெளிப்படையாகவே தொழிற் சங்கத்திற்கு ஆள் சேர்த்தனர்.

அடுத்த நாள் காலை ராமலிங்கம், கமலம், அலமேலு ஆகியோர் பெரட்டுக் களத்திக்குச் சென்றனர். அவர்களைப் பார்த்து கோபப்பட்ட ஒண்டிமுத்தக் கணக்கப்பிள்ளை அவர்களை லயத்திற்குவிட்டி விடுமாறு ஒரு கங்காணியிடம் சொன்னான்.

அவன் அவர்களை லயத்துக்கு ஓடு என்று மரியாதை இல்லாமல் பேசினான். மரியாதையாகப் பேசு என்றான் ராமலிங்கம்.

“தோட்டம் தோட்டமா வள்ளு பொறக்கிட்டு வந்த எடத்துல ஒழுங்கா இருக்க முடியாத படி ஒனக்கு சட்டம் வேறையா? என்று கங்காணி கத்தினான்.

“ஏ கங்காணி மானம் மரியாதைக்காக இதுவர பார்த்தேன். ஏங்க கையில் என்ன இருக்கின்னு பார்த்துப் பேசு. ஒனக்கு பயப்பட மாட்டேன். எந்த கணக்கப்பிள்ளை ஐயாவுக்கும் பயப்பட மாட்டேன். இன்னொருக்கா சத்தம் போடு பார்க்கலாம்” என்று ராமலிங்கம் வரிசையை விட்டு இரண்டடி முன் வந்தான்.

“ஐயோ வேண்டாம்! வேண்டாம்!” என்று கமலம் பதறி சத்தமிட்டாள். இதை எல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வயது போன பழனி கங்காணி, அமைதியாகப் பேசி சமாதானம் செய்து ராமலிங்கத்தை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார். கமலமும் அலமேலுவும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

7

“என் கையில் என்ன இருக்குணு பாரு. பொஞ்சாதிபுள்ளேன்னு மறந்திட்டே தூக்குமேடை போகத் தயார். அவள் கர்ப்பத்தில் இருப்பது ஆணா? பெண்ணோ? உருவமில்லா பிண்டம்.” அதைநினைத்து தன் முட்டாள் தனத்தைக் கடிந்து கொண்டான், ராமலிங்கம். கமலம் கர்ப்பமாயிருக்கிறாள். வேலை இல்லாதவன் வீட்டுக்கு கடவுள் பிள்ளைப்பிச்சை கொடுத்துவிட்டார்.

வேலை இழந்த ராமலிங்கம் காய் கறித்தோட்டம் போட்டான். ஒரு மகஜர் எழுதி நண்பர்களிடம் கொடுத்து விட்டான். அவர்கள் இரவோடிர்வாக எல்லா லயங்களுக்கும் சென்று எல்லாத் தொழிலாளரிடமும் கையெழுத்து வாங்கி வந்தார்கள்.

மகஜரை பிரதிநிதியிடம் கொடுத்தான் ராமலிங்கம். “துரையால் செய்ய முடியாத கேவலமான வேலைகளைச் செய்ய இவர்களைக் கையாட்களாய் வைத்திருக்கிறான். இவர்களைத் தொலைத்துக் கட்டிவிட்டால் அவன் கொட்டம் அடங்கும் என்றார் பிரதிநிதி.

“எங்க விசாரணை எப்போ வருங்க?”

“பதினஞ்சாம் தேதிக்குள் ஏற்பாடு செய்வோம். பயப்பட வேண்டாம்.” என்றார் பிரதிநிதி.

8

பிரதிநிதி ஏற்கனவே சொகிலியபடி அற்றன் தொழில் கமிசனர் காரியாலயத்தில் விசாரணை நடந்தது. விசாரணைக்கு நிலகிரிதோட்டத்துரை, துரைமார் கம்மேளன்ச் சட்டக் காரியதரிசி, பெரிய சாமி ஏட் கங்காணி, ஒண்டிமுத்து கணக்கப்பிள்ளை, அவர்களுடைய கட்டுக்காரர்கள் ஆகியோர் வந்திருந்தனர்.

ராமலிங்கத்தின் சார்பில் வாதிட தொழிற்சாலைத் தலைவர் ராஜனும், சங்கத்தின் தோட்டப் பிரதிநிதியும் வந்திருந்தனர்.

உதவிக் கமிசனர் நலைமையில் விசாரணை ஆரம்பமாகியது.

ராமலிங்கத்திற்கு வேலை நீக்க நோட்டீஸ் கொடுக்கப்பட்ட காரணத்தை ராஜன் கேட்டார்.

பழனியப்பன் பல குற்றங்கள் செய்தவன். அவனை வேலையை விட்டு நீக்கினோம். அவன் தோட்டத்திற்கு வரப்படாது என்பது உத்தரவு. அவன் இரகசியமாக வந்து போயிருக்கிறான். அதற்கு ராமலிங்கமும் உடந்தை. அதனால் ராமலிங்கத்தையும் வேலையை விட்டு நீக்கினோம் என்றார் காரியதரிசி. பழனியப்பன் வயதான தயாரைப் பார்க்க வந்தான். அதற்காக ராமலிங்கத்தை வேலையை விட்டு நீக்குவது என்ன நியாயம்? என்று கேட்டார் ராஜன்.

“ராமலிங்கத்துக்கு வேலை இல்லை என்றால் வீடு இல்லை. வேலை தேடிப்போனாலும் வாய்த்துடுக்காய் பேசுவதால் உங்கள் துரைமார் அவன் பத்துச்சீட்டைத் தொடமாட்டார்கள். எனவே வேலை கிடைக்கும் வரை அவன் ரோட்டில் தான் இருக்க வேண்டும். பாருங்கள், எங்கள் அவல நிலையை. இந்த நாட்டில் இவ்வளவு பயங்கரமான வாழ்வு யாருக்காவது உண்டா?” என்று உருக்கமாகக் கேட்டார் ராஜன். அதற்கும் துரைமார் கட்சியினர் இளகவில்லை.

“மறைத்து மறைத்து பேசுவதில் என்ன பயன்? ராமலிங்கம் தொழில் சங்க வேலையில் ஈடுபட்டதும், பழனியப்பன் தோட்டம் வருவது தெரிந்து விட்டது. தாயைப் பார்க்க வந்தால் பத்துச்சீட்டு. அண்ணன் தம்பி சண்டை போட்டுக் கொண்டால் பத்துச்சீட்டு. பச்சைத் தண்ணீர் மருந்து என்றால் பத்துச்சீட்டு. எத்தனை எத்தனை அற்ப காரணங்களுக்கெல்லாம் பத்துச்சீட்டு. பத்துச்சீட்டு என்றால் தூக்குமரம்” என்றார் ராஜன் மீண்டும்.

“ராமலிங்கம் ஆறு மாதங்கள் தோட்டத்தை விட்டு வெளியில் போயிருந்து விட்டு வந்தால், பதிந்து கொள்கிறோம்.” என்றார் சட்டக்காரியதரிசி.

தொழிலாளர்கள் ஆபத்தான நிலையில் இருக்கும் போது அவர்கள் பந்துக்கள் வருவது குற்றம் என்று பத்துச்சீட்டு கொடுப்பதை எக்காரணம் கொண்டும் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டோம். இதற்கு ஒரு முடிவு தேட வேண்டும் என்றார் ராஜன்.

“ஒரு முடிவு காண்போம்.” என்றார் பிரதிநிதி.

“தோட்ட நிர்வாகிகள் மறைமுகமாய் ஏன் இந்த நடவடிக்கையில் இறங்கியுள்ளனர் என்பதற்குக் காரணம் குறிப்பிடுகிறேன். பல வருடங்கள் தோட்டத்தில் பெரிய கங்காணியே சங்கத்தலைவர். அவர் மருமகன் பெரிய சணக்கப்பிள்ளை. சங்கத்திற்கு மற்ற ஒரு முக்கியஸ்தர். எனவே தொழிலாளர்கள் நன்மைக்காக இவர்கள்

பணியாற்றக்கூடிய நிலையில்லை. எனவே ராமலிங்கத்தின் தூண்டுதலால் புதிய முறையில் அங்கத்தவர்கள் சேர்க்கப்பட்டார்கள். இதைத் தவிர்க்கவே ராமலிங்கத்துக்கு நோட்டீஸ் கொடுக்கப்பட்டது என்றும், பிறகு தோட்டத்தில் நடக்கும் கெடுபிடிகள் பற்றியும் சொல்லி விட்டு, “இந்தக் காரணங்களுக்காக எங்கள் சங்கத்தில் உள்ள அங்கத்தவர்கள் துரைபெரட்டு கேட்கிறார்கள். இந்த நோட்டீசை உங்களுக்குக் கெட்டுக்கின்றோம்” என்று தொழில் அதிகாரி துரை, பெரிய கங்காணி ஆகிய மூவருக்கும் நோட்டீசைக் கொடுத்தார் ராஜன்.

“சட்டப்படி ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் எங்கள் ஆபீசுக்கு வந்து நோட்டீஸ் கொடுக்க வேண்டும்.” என்றார் சட்டக்காரியதரிசி.

ராஜன் அதற்குச் சம்மதித்தார்.

தொரை பெரட்டுக்குப் போட்டால் தொழில் அதிகாரி முன்னிலையில் விசாரணை நடக்கும். தொழிலாளர்கள் விசாரிக்கப்படுவார்கள். அவர்கள் பெரிய கங்காணிக்கு எதிராக முறைப்பாடு செய்தால், அவர் செய்த அத்துமீறல்கள் அட்டுழியங்கள் எல்லாம் அம்பலமாகும். அவரது பதவி பறி போகும். அதோடு செல்வம் செல்வாக்கும் போய்விடும். அவமானம் வேறு.

பெரியசாமி ஏட் கங்காணி தலைவிரி கோலமாய் ராஜனைப் பிள் தொடர்ந்து ஓடினார். “ஐயா என்ன இப்படி செஞ்சிட்டங்க? தொரப் பெரட்டுக்குப் போயிட்டா, புள்ளே குட்டிகளே கூட்டிக் கிட்டு எங்கிட்டு போவேணுங்க?”

“எனக்கு தள்ளாத வயசாச்சங்க. ஒரு சொத்து சுகம், கடன் சுண்ணி நாள் தேடலிங்க. இந்த மூந்நூறு ஆளும் எனக்குச் சொந்தக்காரங்க. நீங்கதான் எனக்கு வழி சொல்லணும். எனக்கு வேறு யாருமில்ல சார்.” என்று அழுதார்.

ராமலிங்கத்திற்கும் கண் கலங்கியது. மாமனல்லவா?

“பெரியவரே கவலைப்படாதீர்கள். ராமலிங்கத்தின் கேலை தொழிற்கோட்டு விசாரணைக்கு உடனே போட முடிவு. அப்போது உங்கள் பிரச்சினையும் கட்டாயம் கவனிப்போம். எல்லாம் உங்கள் தொழிலாளர் கையில் இருக்கு. கவலைப்படாமல் போய் வாருங்கள்.” என்று சொல்லி விட்டு காரில் ஏறிப் புறப்பட்டார்.

தொரைபெரட்டு வரப்போவது அறிந்து தோட்டம் முழுவதும் மகிழ்ந்து கூத்தாடியது. பெரிய கங்காணி ஆட்டம் அடங்கியாச்சு, கணக்குப் புள்ளை கொட்டம் ஒடுங்கிடுச்சி, பந்தக்காரன் ஒளிஞ்சான், என்று எங்கும் எக்களிப்பு. அந்த இரண்டு வார்த்தைகள் பெரிய கங்காணியின் மானம், மறியாதை, அதிகாரம் எல்லாத்தையும் ஒரு நொடியில் நிலைகுலையச் செய்து விட்டன.

கங்காணிகள் ராஜனையும் தொழிற் சங்கத்தையும் திட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“இனியாவது சமாதானமாயிருக்கப் பாருங்க. நா இன்னமும் சொல்றேன் வெள்ளைகாரனும் சரி செவத்திலே ஒட்டுன சுண்ணாம்பும் சரின்னு சொல்லுவாங்க. அது சரியாப்போச்சு. அவனுக்காக நம்ம சொந்த எனத்தே வஞ்சிச்சோமே. இப்ப என்ன ஆச்சு?” என்றாள் பெரியசாமியின் மனைவி காமாட்சி அம்மாள்.

அந்த நேரத்தில் துரை பங்களா காவற்காரன் வந்து “ஒங்களே தொரே ஓடனே வர சொல்லுராங்க” என்றான். பெரிய சாமி போனார். துரை கோபமாக இருந்தார்.

“பெரியசாமி நமக்கு மிச்சம் பொய் சொல்லியாச்சு. இப்ப ராமலிங்கம் மிச்சம்பெலம் தெரியும். நம்ம தோட்டப் பேர் கெட்டாச்சு. கண்டுரோல் தொரை மூஞ்சி நமக்கு பார்க்க முடியாது. பெரிய வெக்கம். இப்ப நமக்கெல்லாம் தெரியும். 119 ஆள் முதல் தேதி துரை பெரட் போடுவேன். கோட்வளக் போட்டு ராமலிங்கம் ஓடன் வெளி போடுவேன்” என்றார். அவரது மகன் சிவனையாவுக்கும் வேலை இல்லை யென்றார்.

தான் பரம்பரை பரம்பரையாக வெள்ளைக்கார துரைமாருக்காக உழைத்ததாகவும் இப்பொழுது அவரை நம்பி உறவினரையும் பகைத்துக்கொண்டு நிற்பதாகவும் சொல்லி அழுதார் பெரியசாமி. தான் ராஜனைக் கண்டு பேசி வருவதாகவும் பொறுத்திருக்கும் படியும் கெஞ்சினார்.

பெரிய கிளாக்கரும் தன் மருமகன் ஒண்டிமுத்துவும் சேர்ந்து தான் இந்தச் சதி செய்திருக்கிறார்கள் என்ற முடிவுக்கு வந்தார். வீட்டில் காமாட்சியம்மாளும் அவர்களது நெருங்கிய பந்துவான பழனி மாமாவும் கவலையோடு வழியைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். பெரியசாமி துரை பங்களாவில் நடந்ததைச் சொல்லி விட்டு ராமலிங்கத்தை அழைத்துப் பேசுமாறு மனைவியிடம் கேட்டுக் கொண்டார்.

சாப்பாட்டுக்குப் பின்பு பூசை அறையில் இருந்து பழனி மாமா பக்திப் பாடல்களைப்பாட பெரியசாமி உள்ளம் உருகி முருகனை வழிபட்டார்,

10

ராமலிங்கத்தின் வீட்டில் சோகம், கவலை. வார்த்தைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட துயரம். அவனது தாயார் மாரியம்மன் கருணை காட்டுவாள் என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையில் இரவு பகலாய் மாரியம்மன் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். ராமலிங்கத்தின் நண்பர்கள் அவன் குடும்பச் செலவிற்கு நன்கொடை திரட்டிக் கொடுத்தார்கள்.

காமாட்சியம்மாள் அழைப்பில் ராமலிங்கம் மாமன் வீட்டிற்குப் போனான். எங்களுக்கு யாரும் இல்லையே. பொருள் பண்டம் ஒன்றும் வேண்டாம். நாங்கள் இருப்பதற்கு ஒரு வீடாவது ராஜனை பிடித்து எடுத்துத்தா தம்பி என்று அமுதாள் காமாட்சியம்மாள்.

கார்பிடித்து கொழும்புக்குப் போய்த்தான் ராஜனைச் சுந்திக்க முடியும் என்றான் ராமலிங்கம். பெரியசாமி அதற்குச் சம்மதித்தார்.

ஏட். கங்காணி பெரியசாமி, அவரது மகன் சிவனையா, ராமலிங்கத்தின் தம்பி ஆகியோர் வாடகைக் காரில் கொழும்புக்குப் போனார்கள். அங்கே காடையர்கள் அவர்களை 'கள்ளத்தோணி' என்று அழைத்த பொழுது அவர்கள் வியப்பும் பயமும் அடைந்தார்கள்.

ராஜனைச் சுந்தித்ததும் தலைக்கு மேல் கரம்கூப்பி வணங்கி தனது பரிதாப நிலையை எடுத்துக் கூறி, நீங்கள்தான் உதவ வேண்டும் என்று அமுதார் பெரியசாமி.

துரை, அண்ணனுக்கு கோட்டிலே வழக்குப் போடப் போறானாம் என்றான் பழனியப்பன்.

நாளைக் காலையில் உங்கள் பிரச்சினை பற்றி கம்பனி டைரக்டரோடு பேச்சுவார்த்தை நடத்தப் போகிறேன். நீங்கள் நேரே காரியாலயத்திற்குப் போங்கள். உங்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கும்படி டெலிபோன் செய்கிறேன். என்று பெரியசாமிக்குச் சொல்லி அவர்களை வழியனுப்பி வைத்தான் ராஜன்.

தொழிற்கோட்டில் ராஜனது வழக்கு எடுக்கப்படு முன்னரே, அவன் அத்துமீறி தோட்டத்தில் இருப்பது பற்றிய வழக்கு அட்டன் கோட்டில் வந்து விட்டது. ஜில்லா பிரதிநிதி வழக்கை விசாரிக்க அந்தனி சில்வா புரக்டரை அமர்த்தினார்.

அந்தனிசில்வா கோட்டில் எழுந்து "இந்த தொழிலாளரது வழக்கு தொழில் கோட்டின் முன் இருக்கிறது. இதோ தொழிற்கோட் அத்தாட்சிப் பத்திரம். இந்த வழக்கு முடியும் வரை எங்களுக்கு அவகாசம் வேண்டும் என்றார்.

அது ஒருமாதம் அல்லது ஆறுமாதம் ஆகலாம். அதுவரை இந்த சூழப்பக்காரர்கள் தோட்டத்தில் இருக்க முடியாது. இவர்கள் தோட்டத்தில் இருப்பது தொந்தரவு. எங்களுக்கு லயம் வேணும். என்று வாதாடினார் எதிர்க்கட்சி வக்கீல்.

"இந்தச் சட்டத்தை நமது சாசனத்தில் இருந்து நீக்கவேண்டும். இவர் கட்சியைப் பாருங்கள்: சட்டம் அவர்களுக்கு சாதகமாக இருப்பதை வைத்துக் கொண்டு, இந்த அபலைகளை நசுக்கிப் பிழிகிறார்கள். அந்தப் பெண் கர்ப்பினியாக இருக்கின்றாள் என்பது கூட தோட்டத்துரைக்குத் தெரியவில்லை. நீலகிரி தோட்டம் ஒரு நரகம். அந்த நரகத்தை விட்டு வெளியேறும் போது கூட அவர்கள் கற்றவாழிகளாகப் போக வேண்டாமா? அவர்களுக்கு மூன்று மாத தவணை வேண்டும் சார்" என்றார் அந்தனிசில்வா.

"பெண் கர்ப்பினியாக இருப்பதால் மூன்று மாத தவணை தருகிறேன். அதற்குள் ஒரு தோட்டம் தேடிக்கொள்ள வேண்டும்"

"இதற்கிடையில் நாங்கள் சுத்தவாளியாமி விட்டால் எங்களுக்கு வேலை தர வேண்டும்."

"சரி பெப்பிரவரி மாதம் வழக்கைக் கூப்பிடுவோம்"

"பெரிய வெத்தி தலைவரே" என்று எல்லோரும் சொன்னார்கள். இந்தச் செய்தி பெரியசாமி ஏட் கங்காணிக்கும் காமாட்சி அம்மாளுக்குக் கூட ஒரு தெம்பை அளித்தது. காமாட்சி அம்மாள் உடன் ராமலிங்கத்தை கூட்டி வர ஆள் அனுப்பினாள்.

போனாள். "தம்பி நீங்க என்ன செய்யப் பேசறீங்க" என்றாள்.

"ஓடனே இடம் பாக்கணும்."

"அப்ப நா என்ன செய்யோணும் தம்பி." ஏதாவது ஒரு முடிவே தெரியணுமே."

நம்ம தலைவரு மனம் வைச்சா எல்லாம் நடக்கும். எதுக்கும் மாமாவை சொழும்புக்குப் போய்மறுபடியும் தலைவரைகண்டு கம்பனிக்குப்

பேசுச் சொன்னா நல்லது. நான் நாளைக்கே எங்கிட்டும் தோட்டம் பாக்கோணும்” என்றான்.

அன்று இரவு பத்து மணி கோச்சியில் பெரியசாமி, சிவனையா பழனியப்பன் மூவரும் கொழும்புக்குப் பயணமானார்கள்.

12

வேலை தேடி அவைவது ஒன்றும் ராமலிங்கத்துக்குப் புதிய அனுபவமல்ல. இப்பொழுதும் ஒரு வேலை தேட வேண்டும், தனக் காகவும் தனது குடும்பத்தைக் காப்பாற்றவும். தனது குடும்பத்தைக் கவனித்துக் கொள்ளும்படி நண்பர்களிடம் கேட்டுக் கொண்டான். அவர்கள் சரி என்றனர். தாயாரிடமும் மனைவி கமலத்திடமும் பிரியாவிடை பெற்றான். அவரகள் அழாக்குறையாக வழியனுப்பி வைத்தனர். அவனிடம் பதினைந்து ரூபாய்கள் மட்டுமே இருந்தன.

அன்று முழுவதும் அக்கரைப் பத்தனைப் பகுதியிலுள்ள தோட்டங்கள் கடைகளுக்குச் சென்று வேலை கேட்டான். எல்லோரும் கை விரித்து விட்டனர்.

மாலையில் டயகமை கடை வீதியை அடைந்தான். அங்கு தொழிற் சங்க உரிமைக்காக உயிரை அர்ப்பணித்த ஏப்ரகாம் சிங்கோவின் கல்வறையின் முன் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கைப் பார்த்துக் கைகூப்பி வணங்கினான்.

அங்கு டயகமத் தலைவர் அவனை தனது வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். இரவை தோட்டத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கமிட்டி அறையில் கழித்தான் காலையில் தலைவர் அவனுக்கு இரண்டு பணிகை ஒரு கிளாஸ் தேனீரும் கொடுத்தார். வெற்றிலையில் வைத்து பத்து ரூபா தோட்டும் கொடுத்தார். நன்றியுடன் ஏற்றுக் கொண்டான்.

ராமலிங்கம் அடுத்து அற்றனில் உள்ள தொழிற்சங்க காரியா யாலயத்திற்குப் போனான். அவனது கதையை அனுதாபத்துடன் கேட்டறிந்த பிரதிநிதி, அவனுக்குச் சாப்பாட்டுக்குப் பணமும் கொடுத்தார்.

அற்றனிலும் வேலை கிடைக்கவில்லை. கடைவீதியில் பழைய நண்பனான கதிர்வேலைச் சந்தித்தான். அவனது கதையைக் கேட்ட கதிர்வேல் “அப்புடினா ராமலிங்கம் பெத்துராசி வழிய பலாங்கொடைக்கு போ. அந்த பகுதியிலே நேறைய வேலை இருக்காம். போன மாசம் தான் முப்பது பேர பத்துச் சீட்டு குடுத்து வெளியே போட்டானாம் துரை.” என்றான்.

இரவு அற்றனில் தங்கிவிட்டு காஸையிலும் வேலை தேடத் தொடங்கினான். பல தோட்டங்களை விசாரித்துவிட்டு, ராமலிங்கம் பொகவந்தலா வந்து சேரும்போது பகல் ஒரு மணியாகிவிட்டது. அந்த இடத்தில் நின்று பச்சை நிற ராட்சதக் கம்பளத்தை விரித்தாற் போன்ற தேயிலைத் தோட்டங்களையும், அவற்றில் காணப்பட்ட பெரிய மாடிக் கட்டிடங்களையும் பார்த்தான். 'இவை எல்லாம் தொழிலாளரது கைகளால் உருவாக்கப்பட்டவை. ஆனால் அந்தத் தொழிலாளிக்கு உட்கார இடமில்லையே' என்று அவனது உள்ளம் குமுறியது.

பொகவாதலாவையும் பலாங்கொடையையும் பிரிக்கும் காட்டுக்குள் புகுந்தான். சதுப்பு நிலமும் அடர்ந்த காடும் அதில் எழுந்த சத்தங்களும் அவனை என்னவோ செய்தன. மனக்கவலை, ஏமாற்றம், புண்போன்ற சரீரகஷ்டம், தோல்வி, இவையெல்லாம் திரண்டு அவனுள் உணர்ச்சிகளைப் பொங்கி எழச் செய்தன. அவன் மூதாதையர்கள் இந்த நாட்டுக்கு அழைத்து வரப்பட்ட போது அவர்கள் பட்ட துன்பங்கள் எல்லாம் ஞாபகம் வந்தன. அவர்களது இரத்தம் தன்னிலும் ஓடுவதை உணர்ந்தான். நாற்றைம்பது வருடங்களின் பின்பும் தான் போக்கிடம் இல்லாது தத்தளிப்பதை எண்ணிப் பார்த்தான்.

அவனது தயார், மனைவி, பிறக்கப் போகும் பிள்ளை ஆகியோரும் அவனைச் சுற்றி நின்றனர். அவர்களையும் அவன் தானே காப்பாற்ற வேண்டும்?

போகும் இடத்தில் எந்தத் தோட்டத்தில் உனக்கு வேலை காத்திருக்கிறது? இல்லை, இல்லை, இல்லை!

'இடிவிழுந்த மரம் போல் அவன் ஆத்மா தகர்ந்து புரண்டது. கடவுளே போக வழி தெரியவில்லையே! எனக்கு ஒரு எடமில்லையே!' என்று வாய்விட்டுப் புலம்பினான். பக்கத்தில் கிடந்த கல்லின்மேல் தொப்பென்று உட்கார்ந்து முகத்தை இரு கைகளாலும் மூடிக் கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதான். அவன் அழுத கண்ணீர் மண்ணில் கலந்தது. அவன் விம்மியழுத குரல் காட்டின் நிசப்பத்தைக் குலைத்தது.

13

நிலகிரித் தோட்டத்தில் உள்ள வயத்தில் பெரியம்மாள் மகளை நினைத்துப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள்: "நான் பெத்த மகனே, இந்த அர்த்த ராத்திரி வேளையிலே எங்கே இருக்கிரியோ? என் கண்ணே ஒன்னே பட்டுப்போலே வளர்த்தேன். என்சாமி ஒன்னே

செய்ந்த என் கொடல் காயிதே. மாரி, ஆயிரநகண்ணு மாரி எங்
களே கண்ணெடுத்துப்பாரு!”

அவள் துக்கம் மலைபோல் எழுந்து குமுறியது. இந்த வார்த்
தைகள் கமலத்தின் காதில் நாராசம் போல் பாய்ந்தன. அவள்
நிலைகுலைந்தது. புண்பட்ட உள்ளம் கசிந்து உருகியது. அடக்கி
வைத்திருந்த அழகை இதயத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளி
வந்தது. இரு கைகளாரும் வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு அமுதாள்.
ஏதேதோ சொல்லி அமுதாள்.

2. பாத்திரம் படைப்பு

1. ராமலிங்கம்:— இவள்தான் இந்த நாவலின் கதாநாயகன்.
'கறுத்த நடுத்தரமானவன். கதர் வேஷ்டியும் ஜிப்பாவும் அணிந்
திருந்தான். கிராம்புத் தலை. முகத்தில் பருக்கள். ஹிட்லர்
மீ சை. சுறுசுறுப்பான கண்களில், அவள் நடையில் ஒரு
திடம். வயது இருபத்தேழு தானிருக்கும். இப்படி அவளை அறி
முகம் செய்கிறார் ஆசிரியர். எங்களுக்கும் ஒரு திடமான படம்
கண்ணில் தெரிகிறது.

ராங்கிக்காரன் என்று பேரெடுத்தவன். அதாவது நியாயத்துக்
குக் குரல் கொடுப்பவன். துனிந்து வாதிடுவான். அதனால் தான்
அவனுக்கு யாரும் வேலை கொடுக்கவில்லை. கடைசியாக தனது
மாடன் ஏட் கங்காணியாக இருக்கும் நிலகிரித் தோட்டத்
திற்கு வந்து "நீங்கதான் என்னே காப்பாத்தணும். ரொம்ப கன்
டப்பட்டு போயிட்டீன்." என்று கெஞ்சினான். குடும்ப பாரமும்
வறுமையும் பசிக்கொடுமையும் அவளைக் கெஞ்ச வைத்தன.

பெரியசாமி சங்கத்துக்கு ஆள் சேர்க்க மாட்டேன் என்று
கற்பூரத்தில் தொட்டுச் சத்தியம் வாங்கிக் கொண்டுதான் அவ
னுக்குவேலை கொடுத்தார். கற்பூரத்தைத் தொடும்போது அவ
னது கரங்கள் நடுங்கின. மனச்சாட்சிக்கு விரோதமான செயலல்
வவா? அவனோ தொழிலாளர் நலனில் அக்கறை உள்ளவன்.

வெள்ளைக்காரத் துரை, அவர் நியமித்த கங்காணிகள்
கணக்கப்பிள்ளைகளை நிரீவாகத்தில் தோட்டம் ஒரு துன்பக்
கேணியாக இருந்தது. அங்கே நடக்கும் அட்டுழியங்களை

வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாத நிலையில் தொழிலாளர்கள் புழுங்கினார்கள். தொழிலாளர் படும் துன்பங்களை நீக்க ஒரே வழி, தொழிற்சங்கத்திற்கு ஆள் சேர்ப்பதுதான் என்று, ம மனா ருக்குக் கொடுத்த சத்தியத்தையும் மீறி, சங்கத்திற்கு இரகசியமாக ஆள் சேர்த்தான்.

தொழிற்சங்கமும் அவனைக் கைவிடவில்லை. தொழிற் சங்கத் தலைவர் தொழிற் கோட்டில் அவனுக்காக வாதாடினார். சங்கப் பிரதிநிதி ஒரு புறொக்ரறை நியமித்து அற்றன் கோட்டில் அவனுக்குக்காக வாதாடி, அவன் குடும்பத்துடன் இருப்பதற்கு மூன்று மாதத்தவணை பெற்றுக் கொடுத்தது. அவன் வேலை இல்லாமல் இருந்த காலத்தில் தொழிற் சங்கம் அவனுக்குப் பல வழிகளிலும் உதவிற்று.

ராமலிங்கம் பிழையை ஒரு போதும் சரியென்று ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டான். துணிந்தவன் என்பதற்கு அவன் ஒண்டிமுத்து கணக்கப்பிள்ளையுடனும் துரையுடனும் எதிர்த்து வாதாடியதே சான்று.

அவன் கவ்வாத்து வெட்டுவது சரியில்லை என்று குற்றம் சாட்டிய ஒண்டிமுத்து கணக்கப்பிள்ளைக்குச் சொன்னான்:

“எனக்கா கவ்வாத்து தெரியாது. தமிழனுக்கு பொறந்தீட்டு வெள்ளே காரணாட்டம் பேசனாப்புல்லே, நான் பயப்பட மாட்டேன். குத்தத்த திட்டமாக்க காட்டி என்னை லயத்துக்கு வெரட்டனும்.”

துரை பத்துச்சீட்டு கொடுத்தபொழுது,

“எனக்கு பத்துச் சீட்டு வேண்டாமுங்க தொரைகளே. பழனியப்பன் சொகமில்லாத தாயே பாக்க வந்தா, எனக்கு என்னத்துக்கு பத்துச்சீட்டுங்க?” என்று கூறி அதை வாங்க மறுத்து விட்டான்.

குடும்பத்தினர் மீது நிறைந்த பற்றுப் பாசம் உள்ளவன். வேண்டிய மருந்துகளை வாங்கிக் கொடுத்து தயாரை மிகுந்த அக்கறையுடன் கவனித்திருக்கிறான். தம்பியிடமும் பாசமுள்ளவன். அவன் தயாரைப்பார்க்க வந்து போவதை ராமலிங்கம் கண்டும் காணாதவன் போல அனுமதிக்கிறான். பழனியப்பன் அலமேலுவுடன் வைத்துள்ள கள்ள உறவை அவன் கண்டிக்கவில்லை. அலமேலு வந்து தனது தாயாருக்குப் பணிவிடைகள் செய்வதையும் அனுமதிக்கிறான். மனைவி கமலத்திடம் மட்டுமல்ல, பிறக்கப் போகின்ற பிள்ளையிடமும் பற்றுப்பாசம்

உள்ளவன்: தான் தொழிற் சங்கத்திற்கு இரகசியமாக ஆள் சேர்ப்பதை கமலத்திடம் கூடச் சொல்லவில்லை, அவனை ஏன் வீணாகக் கவலைப்படுத்துவான் என்று. பொஞ்சாதி புள்ளைகளை மறந்துட்டு, ஒண்டிமுத்து கணக்கப்பிள்ளையை வெட்டப் போன தனது முட்டாள் தனத்தை, பிறகு கடிந்து கொண்டான்.

இவ்வளவு திடமும் துணிச்சலும் வீரமும் உள்ளவன், கடைசியில் கையாலாகதவனாக நின்று அழுகிறான். அங்கேயும் தனக் காக மட்டும் அவன் அழவில்லை. மனைவி, பிறக்காத பிள்ளைக தாயார், உற்றார் உறவினர் ஏனைய தொழிலாளர்கள் தனது மூதாதையர் எல்லோருக்காகவும் தான் அழுகிறான். தோட்டத்தில் ஆட்சி புரிந்த தனது மாமன் பெரியசாமி கடைசியில் கலங்கி நிற்பதைப் பார்த்து இவனும் கண் கலங்குகிறான்.

தனக்கு வேலை தந்ததனால் அவருக்கு இந்தக் கெதி வந்ததோ என்றும் நினைத்துப் பார்க்கிறான். கடைசியில், தனது தம்பி பழனியப்பனுடன் மாமனாரை தலைவர் ராஜனிடம் அனுப்பி வைக்கிறான். அவனது உள்ளம் பரந்த உள்ளம் கருணை பொழியும் உள்ளம்.

சூழ்நிலை — தோட்ட முதலாளித்துவக் கட்டமைப்பும், மலையகத் தமிழர்களை அரசியல் அனாதைகள் ஆக்கிவிட்ட இந்தநாட்டு அரசியலும் — அவனது குரல்வளையை நெருட, செய்வதறியாது அழுகிறான்.

2. ஏட் கங்காணி பெரியசாமி:— ஏட் கங்காணி பெரியசாமியும் இந்த நாவலில் ஒரு முக்கியமான பாத்திரம். அவர் மட்டுமல்ல அவரது பரம்பரையினரும் தோட்டத்தில் ஆட்சி செய்து அட்டகாசம் புரிந்தவர்கள். துரை அவர்களது கையிலேயே நிர்வாகத்தை விட்டிருந்தார். தோட்டத்தில் அவரும் அவரது உறவினர்களான சிறிய கங்காணிகள், கணக்கப்பிள்ளைகள் போன்றவர்கள் வைத்ததே சட்டம். ஆசிரியர் சொல்வது போல நீலகிரித் தோட்டத்தை ஒரு நரகமாகவோ துன்பக் கேணியாகவோ மாற்றிய பெருமையின் பெரும் பங்கு பெரியசாமி கூட்டத் திணைச் சேர வேண்டும்.

பரம்பரையாக இருந்து வரும் தமது குடும்ப அதிகாரத்திற்கு ஆபத்து வரும் என்று அவர் நினைத்தும் பார்க்கவில்லை. 'தொரை பெரட்டு' என்றதும் தான் கலங்கிப் போனார். விசாரணை வரும். தொழிலாளர்கள் அவருக்கு எதிராகச் சாட்சி சொல்வார்கள். அவர் செய்த அட்டுழியங்கள் எல்லாம் அப்பலமாகும். துரை அவரைப் பதவி நீக்கம் செய்து வேறு

ஆளைப் போடுவார். பதவி, செல்வம், செல்வாக்கு எல்லாம் போய் விடுமே! பதறிப் போனார். அவரது மனைவி காமாட்சி அம்மாள் எவ்வளவோ புத்திமதிகள் சொல்லியும் அவர் நிதானம் அடையவில்லை.

துரையிடம் ஓடினார். துரை, அவரையும் அவரது மகன் சிவனை யாவையும் வேலை நீக்கம் செய்து விட்டதாக அறிவித்தார்

“தொரைகளே ஒரு வார்த்தை. எங்க தாத்தா இந்த தோட்டத்திலே கோப்பி போட்டார். எங்கப்பா தேயிலை போட கூலியடிச்சாரு. அதக்குப் பிறகு எவ்வளவு காலம் கம் பனிக்கு சம்பாதிச்சு குடுத்தேன். காட்டே அழிச்சி தோட்டம் உண்டாக்கினது என் குடும்பம். இப்ப என்னே பாருங்க! ஓங்களே நம்பி என் ஆளுகளை கூட பகைச்சேன் சார்!” என்று பெரியசாமி அழுதும் பயனில்லை.

கடைசியாக மருமகன் ராமலிங்கத்திடம் போனார். அவன் தொழிற் சங்கத்தலைவர் ராஜனிடம் போகும்படி வழி காட்டினான். பெரியசாமி, காலமெல்லாம் எந்தத் தொழிலாளரை வஞ்சித்தாரோ, அந்தத் தொழிலாளரது சங்கத் தலைவரிடமே கடைசியில் போக வேண்டியதாயிற்று. போய் இரு கைகளையும் தலைக்கு மேல் உயர்த்தித் தூக்கிக் கும்பிட்டு, “நீங்கள் தான் என்னைக் காப்பத்த வேணும்.” என்று கெஞ்சினார்.

3. காமாட்சி அம்மாள்;- பெரியசாமியின் மனைவி காமாட்சியம்மாள். பெரிய குடும்பம் பெண்களுக்குள்ள ஈப லட்சணங்களோடு காணப்பட்டாள். உயது நாற்பதுக்கு மேலிருந்தும் அமைதியோடு படாடோபமின்றி தன் அந்தஸ்திற்குத் தக்கபடி மங்களகரமான மஞ்சள் கலந்த சரிகை சேலை அணிந்திருந்தாள். கரங்களில் தங்க வளையல்கள், வைரக் கம்மல். நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டு. இவைக்கேற்ற சூணம், அந்த வீட்டுக்கே ஒரு தனிச்சேபையைக் கொடுத்தது. என்று காமாட்சி அம்மாளை அறிமுகம் செய்கிறார். ஆகிரியர். எங்கள் மனத்திரையில் ஒரு அழகும் பண்பும் நிறைந்த குடும்பப் பெண்ணின் உருவம் பதி கிறது.

தனது கணவன் தன் இனத்தவர்களை வஞ்சித்து வெள்ளைக்காரத் துரை செல்வம் சேர்க்க உதவுவது அவளுக்கு உடன் பாடியல்லை. கணவனுக்குப் பயந்து மௌனமாக இருந்தாள். தருணம் வந்த பொழுது கணவனது போக்கைக் கண்டித்துப் புத்திமதி கூறியதுடன், அவன் உய்வதற்கு வழியும் காட்டினாள்.

தொரை பெரட்டு என்றதும் பதறிப் போனார் பெரிய சாமி. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் ஓடித்திரிந்தார். அழுது குழறினார். தன்னையே நொந்து கொண்டார். மந்திரம் மாயம் என்று ஓடினார். அறைக்குள்ளே அடைபட்டு கிடந்தார். காமாட்சியம்மாள் நிதானமானவள். புத்திசாலி. பதட்டப்படாதீர்கள். இனியாவது இனத்தவர்களுடன் சமாதானமாகப் போங்கள். மந்திரம் மாயத்தால் சுகமில்லை. கடவுள் வழிபாடுதான் மன நிம்மதி தரும் என்று பெரியசாமியை அந்த வழியிலும் திருப்பிவிட்டாள்.

ராமலிங்கத்தைப் பிடித்துக் சணவனை தலைவர் ராஜனிடம் அனுப்பி வைத்தவனும் அவளே! பெரியசாமிக்கு எதிரிடையான பண்புகள் கொண்டவளாக, அவரது மனைவியை வேலுப்பிள்ளை படைத்துள்ளார். அதனால் காமாட்சி அம்மாள் பாத்திரமும் சிறக்கின்றது. பெரியசாமியின் சூனாதியங்களும் நன்கு எடுத்துக்காட்டப் படுகின்றன. இந்த நாவலில் வரும் நான்கு பெண் பாத்திரங்களில் அவளது பாத்திரமே முழுமை பெற்ற திறமான பாத்திரமாகத் திகழ்கின்றது.

4. தொழிற்சங்கத் தலைவர் ராஜன்:- இந்த நாவலில் ராமலிங்கம் பாத்திரத்திற்கு அடுத்தபடி முக்கியமானது ராஜன் பாத்திரமே. நாவலில் அவர் வரும் இடம் சிறியதானாலும் அவர் செய்யும் வேலைகளே மிகப் பெரியவை. இந்த நாவலை இயக்குபவரே அவர்தான் என்று சொன்னால் கூட அது மிகையாகாது.

கம்பீரமான தோற்றம், கபில நிற சர்வணீயும் வெள்ளைக் காற்சட்டையும், கறுப்பு சப்பாத்தும் அணிந்திருந்தார். மாநிறம். உயரத்துக்குத் தக்க பருமன், வயது முப்பது தானிருக்கும். மலர்ந்த முகத்திற்கு தக்க புத்திநுட்பமான பார்வையும், சாந்தமும் ஒருங்கே அமைந்திருந்தது. தொழிலாளர் காந்தத்தால் இழுக்கப்பட்டவர்கள் போல, அவரை சூழ்ந்து கொண்டனர்.

அவரே தொழிற்சங்கம் அமைத்துத் தொழிலாளரது குறைபாடுகளையும் துன்பங்களையும் கேட்டறிந்தார். சங்கப் பிரதிநிதிகளை உற்சாகப் படுத்தி தொழிலாளர்கள் எல்லோரையும் அதில் சேர்த்துக் கொண்டனர். தொழிற் சங்கம் அப்படியாகப் பலப்பட்டதினால் தான், வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்ட தொழிலாளருக்கு ஆதரவு அளிக்க முடிந்தது.

தொழிற்கோட்டில் ராஜனே திறமையாக வாதாடி தோட்டங்களில் நடக்கும் அநீதிகளைச் சுட்டிக் காட்டியதுடன், தொழிலாளர்களது பரிதாப நிலையையும் எடுத்து விளக்கினார். அவரது வாதங்களுக்கு எதிர் தரப்பினால் பதில் கூறவே முடியவில்லை.

“தோட்டங்களில் நடக்கும் உண்மை நிலைமைகள் என்ன? கள்ள விற்கிறார்கள். வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கிறார்கள். மாட்டுத் தரகர்கள், பிடவைக்காரர்கள், சூதாடிகள், இன்னும் எத்தனையோ பேர்கள் தோட்டத்துக்குள் வருகிறார்கள் போகிறார்கள். இவர்கள் துரையிடம் உத்தரவு எடுக்கிறார்களா? இல்லை. பழனியப்பன் தன் தாயைப் பார்க்கவந்த பாவத்திற்காக ராமலிங்கத்தை அவர் மனைவியிடமிருந்து பிரிக்க நாங்கள் உடந்தையாக இருக்க முடியாது இந்த மேசையைச் சுற்றி இருக்கும் நம்பில் யாராவது மனைவி மக்களை விட்டு ஆறு மாதம் பிரிந்திருக்கச் சம்மதிப்போமா?”

இறுதியாக தொரை பெரட்டு தோட்டல் கொடுத்தார். அதனால் தொரையும் பெரிய கங்காணியும் அவர்களது ஆட்களும் கதிகலங்கிப் போனார்கள்.

அற்றன் கோட்டில் அந்தவி சில்வாவை வைத்துப் பேசின ராமலிங்கம் மூன்று மாதங்கள் தோட்டத்தில் இருக்கத் தவணை பெற்றுக் கொடுத்தார். பகைவனுக்கு அருள்வாய் என்பதற்கு இணங்க பெரியசாமிக்கும் அவரல்லவா உதவுகிறார்!

இந்த நாவலின் கதாநாயகனாக இருப்பதற்கு ராமலிங்கத்தைவிட ராஜனே பொருத்தமானவர். ஆனால் தோட்டத் தொழிலாளரது துன்பதுயரங்களைக் கூறவந்த வேலுப்பிள்ளை அதற்கு அந்த இன்னல்களையும் கொடுமைகளையும் பட்டு அனுபவிக்கும் ராமலிங்கமே பொருத்தமானவன் என்று, அவனைக் கதாநாயகனாக்கினார் போலும்.

5. பெரியம்மாள்:- ராமலிங்கம் பழனியப்பன் இருவரதும் தாய். இரு மகன்களிடத்திலும் அவளுக்கு அளவு கடந்த பாசம். கதை தொடங்கும் பொழுது நேய் வாய்ப்பட்டு காய்ந்து கறுத்து அறுபது வயதுக் கிழவியாக அறிமுகமாகிறாள்.

ராமலிங்கமும் தாயாரிடமும் அன்புள்ளவன். மருந்து வாங்கிக் குடுத்து அவளை நன்றாகக் கவனித்துக் கொள்கிறான். அலமேலு வந்து பெரியம்மாளுக்குப் பணிவிடை செய்த விட்டுப் போகிறாள். பழனியப்பனும் தாயாரைப் பார்க்க வந்து போகிறான். எனக்கு இரண்டு பிள்ளைகளும் வேண்டும், தம்பி

வருவதைத் தடுக்காதே என்று ராமலிங்கத்திடம் வேண்டுகிறாள். அவளும் அதற்குச் சம்மதிக்கிறாள்.

ராமலிங்கத்திற்குப் பத்துச் சீட்டு கொடுக்கப்பட்டதை அறிந்த பொழுது "அட பாவிகளே ஓங்களுக்கு பொண்டு புள்ளைகள் இல்லையா? என் புள்ளே என்ன பாக்க வந்தது, ஓங்களுக்கு சகிக்கலையே. என் நெஞ்சு எரியற மாதிரி ஓங்க வீடு பத்தி எரிய!" என்று சாபமிட்டாள்.

பின்பு, "அடி மாரிதாயே, பொண்ணுக்கு ஏறங்குதாயே, இந்த பாரத்தே இருத்துக்கிட்டு எங்கடி தாயே போவோம்?" என்று புலம்பினாள். அவளுக்கு நல்ல கடவுள் பக்தி. மாரியம்மன் கருணை காட்டுவாள் என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை.

இறுதியில் வேலை தேடப் போன ராமலிங்கம் பல நாட்களாகியும் வீடு திரும்பாததால் "நான் பெத்த மகனே இந்த அத்த ராத்திரி வேளையிலே எங்கே இருக்கிரியோ? என்கண்ணே ஒன்னே பட்டுப்போல வளத்தேன். என்சாமி. ஒன்னே செமந்த என் கொடல் காயிதே, மாரி ஆயிரங்கண்ணுமாரி எங்களே கண்ணெடுத்துப் பாரு." என்று மகனை நினைத்து, மாரியாத் தாவிடம் முறைப்பட்டு அழுதாள்.

6. கமலம்:- ராமலிங்கத்தின் மனைவி, அவளது தோற்றத்தைக் கூட நாவலாசிரியர் சரியாகத் தரவில்லை. கமலம் எழுந்து கண்ணைத் தேய்த்துக் கொண்டு அடுப்பை மூட்டி தண்ணீர் கூட வைத்தாள். அவள் அடுப்படியில் உட்கார்ந்திருந்த பாவனையும், அவளுடைய சோர்ந்த தலைமுடியும் தூக்கம் கலையாத முகமும், அவள் உள்ளத்தை என்னவோ செய்தன. என்றே அவளை அறிமுகம் செய்கிறார்.

ராமலிங்கம் நான் சங்கத்திற்கு ஆள் சேர்ப்பதை மனைவியிடம் சொன்னாள். இடியைக் கேட்டு மருண்ட நாகத்தைப் போல் திகைத்து அவனைப் பார்த்தாள். பதில் சொல்ல நா எழவில்லை. சங்கத்தில் சேர்வது கொலைக் குற்றத்திற்கு ஒப்பாய் ஐனங்கள் பேசுவதை அவள் கேட்டதுண்டு. என்றாலும் கணவனிடம் எதிர்த்தப் பேசும் பழக்கம் அவளுக்கில்லை. என்கிறார் ஆசிரியர்

குடும்பத்தில் எல்லோருக்கும் வேலை போனபோது கூட அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை. கணவன் வேலை தேடிப் புறப்படும் பொழுது அவளுக்கும் சொல்ல முடியாத வேதனை. வாய்விட்டுக் கூதறி அழ வேண்டும் என்ற ஒரு உணர்ச்சி. ஆனால் அவள் பேசவில்லை. பல நாட்களாகியும்

கணவன் வீடு திரும்பாதது கண்டும் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். ஏதேதோ சொல்லி அழுதாள். என்கிற ஆசிரியர் அவள் என்ன சொன்னாள் என்று கூடச் சொல்லவில்லை. ஆசிரியர் கமலத்தை அனேகமாக ஒரு வாய் பேசாத பாத்திரமாகவே படைத்து விட்டார்.

7. அலமேலு:- வயது இருபத்தாறுதான். அழகி. வாட்டசாட்டமான மினுமினுத்த மேனி. தண்ணி பட்டால் தண்ணி தெறிக்கும் என்ற தோட்டக்காட்டுப் பழமொழிக்கு உதாரணமாக இருந்தது. நீலகிரியின் வனதேவதை போல் காணப்பட்ட அவளது அழகைக்க கண்டு மயங்காதவர்கள் அந்தத் தோட்டத்தில் இல்லை.

அந்த அழகே அவளுக்கு ஆபத்தாக முடிந்தது. கொந்தரப்புக் கணக்கப்பிள்ளையின் சதியினால் அவளது கணவன் முத்துசாமி தோட்டத்தை விட்டே ஓட நேர்ந்தது. அவளுக்கும் பழனியப்பனுக்கும் இடையில் காதல் ஏற்பட்டது. அதனால் அவனையும் தோட்டத்திற்கு வரப்படாது என்று தடைவிதித்தது நிர்வாகம். பழனியப்பன் அலமேலு இரகசியக் காதல் நீடித்தது. தோட்ட நிர்வாகம், ராமலிங்கம், கமலம், அலமேலு ஆகியோரை வேலையிலிருந்து நீக்கி தோட்டத்திலிருந்தும் துரத்தி விடுவதற்கு, அந்த கள்ளக் காதலே அவர்களுக்கு நல்ல வாய்ப்பளித்தது.

அலமேலு கருணை உள்ளம் கொண்டவள். பெரியம்மாளை நன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டாள். துணிந்தவள். கங்காணியை எதிர்த்துப் பேசினாள்.

“போட கிடன்னு சொல்லாதே கங்காணி. நா ஒன் பொண்டாட்டியா?”

“ஏது வாய் மிஞ்சிடுச்சி. போய் ஒன் சங்கத்திலே சொல்லி பிரங்கி கொண்டுவா.”

“ஆமா, சங்கத்திலே சொன்னா எல்லாம் நாறீப்போவும். எல்லாரையும் அழுட்டுற மாதிரி என்ன அமட்டாதே கங்காணி மாமா!”

8. பழனியப்பன்: ராமலிங்கத்தின் தம்பி. கண்ணிறைந்த வாலிபன். வயதுக்கேத்த முறுக்கு. அவனுக்கும் அலமேலுவுக்கும் இடையில் காதல் ஏற்பட்டது. அவன் இரவில் வந்து போனது, தோட்ட நிர்வாகத்திற்கு ராமலிங்கத்தைப் பழிவாங்க நல்ல சாட்டாகப் போய் விட்டது.

நல்லவன். தயாரையும் அடிக்கடி போய்ப் பார்த்தான். ஏட்கங்காணி பெரியசாமி செய்வதறியாது கலங்கி நின்ற பொழுது, இரண்டு முறை அவரையும் அழைத்துக் கொண்டு கொழும்புக்கும் போனான், தலைவர் ராஜனைச் சத்திக்க.

9. ஓண்டிமுத்து கணக்கப்பிள்ளை:- பெரிய சாமியால் வளர்த்து ஆளாக்கப்பட்டவன். அவரது மருமகன். கடைசியில் அவன் மாமனுக்கு எதிராகவே சதி செய்து அவரைக் கவிழ்த்தும் விடுகிறான். தொழிலாளருக்குத் துன்பம் செய்யத் தயங்காதவன். ஆங்கிலேயர் போலவே தமிழ் பேசிப் பார்க்கிறான். மிச்சம் மோஸ்மான வேலே ராமலிங்கம்''

''ரோட்டிலே நிக்காம ஓன் தலை நிக்கரதா ராங்கி மனுசன்''

10. பிரதிநிதி:- தொழிற்சங்கத்தின் ஜில்லாப் பிரதிநிதி. வயது இருபத்தியாறு. ஆறடி உயரம். சிவந்த மனிதர். சுருட்டைத் தலை, ஆங்கில உடை. தொழிலாளர் அவர் பேச்சில் லயித்து அவரையே தங்கள் மெய்க் காவலராகக் கருதி, அவரிடம் தங்கள் குறைகள் துன்பங்களை எடுத்துக் கூறினர். தொழிலாளர்களையும் தொழிற் சங்கத்தில் சேர்க்கப் பாடுபட்டார்.

தொழிலாளருக்கு வேண்டிய ஆலோசனைகள் கூறினார்:

ஆபத்து வேளைகளில் பண உதவியும் செய்தார். தலைவர் ராஜனை அழைத்து, ராமலிங்கத்திற்காக தொழில் நீதிமன்றத்தில் பேச வைத்தார். அற்றன் கோட்டில் அவனுக்காக வாதாடுவதற்காக அந்தனி சில்வாவை அமர்த்தினர். தொழிலாளரைக் கொண்டு ராமலிங்கம் குடும்பத்திற்கு பலவகை உதவிகளையும் செய்வித்தார். பிரதிநிதி இந்த நாவலில் வருகின்ற முக்கியமான பாத்திரங்களில் ஒன்று.

11. சிவனையா:- பெரியசாமியின் மகன். வயது இருபத்தினான்கு. இவன் அலமேலுவை மறித்துக் கதை பேசியதைப் பார்த்த பழனியப்பன் அவனை அடித்து விடுகிறான். மகனது பெயரைக் காப்பாற்றவே பெரியசாமி பழனியப்பன் மீது குற்றம் சுமத்தி பத்துச்சீட்டு கொடுக்கச் செய்து, அவன் தோட்டத்துக்கு வருவதற்கும் தடைவிதித்தார். சிவனையாவுக்கு தோட்டக் கந்தோரில் சின்னகிளாக்கர் வேலை. தகப்பனார் கவிழவே, பெரிய கிளாக்கர் வத்தி வைத்து இவனது வேலைக்கும் உலை வைக்கிறார். இறுதியில் இவனும் தகப்பனுடன் சேர்ந்து கொழும்புக்கு ஓடுகிறான், ராஜனைச் சந்திக்க.

12. அத்தனிசில்வா:- அற்றன் கோட்டில் திறமையாக வாதாடி ராமலிங்கம் குடும்பம் தோட்டத்தில் இருப்பதற்கு மூன்றுமாதத்

தவணை எடுத்துக் குடுத்தவர் இவரே. அது மட்டுமல்லாது தமது வாதத்தின் போது, தோட்டத்தில் உள்ள கேவலமான நிலைமைகளை எல்லோருக்கும் எடுத்து விளக்கினார். "அந்த மூன்று மாத காலத்தில் இவர்கள் தோட்டத்துக் கக்கூஸ் மற்றும் வசதிகளை உபயோகித்தால், ராங்கிக்காரர்கள் என்று துரை சொல்லக்கூடாது." என்று சொல்லி, தோட்டத்துச் சுட்ட திட்டங்களைக் கிண்டல் செய்தார். எல்லோரும் சிரித்தனர்.

13. அரங்கன்:- பெரியசாமி குடும்பத்தினருக்கு மூன்று தலை முறையாகச் சவரம் செய்யும் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். அவரிடம் நன்றியும் பற்றும் உடையவன். தோட்டத்தில் நடப் பவைகளை, முக்கியமாக பெரியசாமிக்கு எதிரிகளான ஒண்டி முத்து, பெரியகிளாக்கர் ஆகியோரது நடவடிக்கைகளைச் சொல்கின்றான். தைரியத்தைக் கைவிடாதீங்க. கதிரமலையான் கைவிடமாட்டான், என்று அவருக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகளும் கூறுகிறான்.
14. மெய்யப்பன்:- தோட்டத் துரையின் சையான். தொழிலாளர் பற்றிய செய்திகளை யெல்லாம் துரைக்கு அறிவிப்பவன். தொரை பெரட்டு கேக்காத ஆட்களுடைய பெயர்களை கணக்கப்பிள்ளை சேர்த்த பொழுது, இவன்தான் அவர்களிடம் கையெழுத்து வாங்கிக் கொடுத்தவன்.
15. பழனிமாமா:- பெரியசாமி காமாட்டியம்மாள் ஆகியோருடைய நெருங்கிய உறவினர் புராண இதிகாசங்களைப் படித்தவர். பக்திப் பாடல்களும் பாடுவார். வேலை பறிபோன நிலையில் பெரியசாமி செய்வதறியாது கலங்கி நின்ற பொழுது, ராமலிங்கத்தை அழைத்துப் பேசுங்கள். அவன் ஏதாவது வழி சொல்வான் என்று ஆலோசனை வழங்கியவர் அவர்தான். சும்மா குழம்பி நின்று கவலைப்படுவதில் பயனில்லை. இறைவனை வணங்கினால்தான் மன அமைதி கிட்டும் என்றார். அவர் முருகன் மீது பக்திப் பாடல்கள் பாட, பெரியசாமி பக்திசிரித்தையுடன் இறைவனைத் துதித்துக்கொண்டிருந்தார்.
16. முருகப்பன்:- தொழிலாளர் தலைவனாக ஆசைப்பட்டு, ராமலிங்கத்தைத் தட்டிவிட்டுத் தானே தலைவரானவன். கோழை. துரையிடம் பேசவேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்த பொழுது லீவு போட்டு விட்டு பொகவந்தலாவைக்கு ஓடி விட்டான்.
17. வெளைக்காரத் துரை:- ஆங்கிலேயரது கொம்பனி ஒன்றின் பிரதிநிதியாக இருந்து தோட்டத்தை நிர்வகித்தவர். வளர்ந்து மெலிந்தவன். ஐம்பது வயது இருக்கும். ஆள் வெள்ளையாய்

இருந்தும் அனுமாரின் அச்சில் வார்த்த முகம். சற்றும் ஈவிரக்கம் இல்லாதவர். அற்ப காரணங்களுக்காகத் தொழிலாளரை வேலை நீக்கம் செய்து தோட்டத்தை விட்டு விலக்குவார். தோட்ட நிர்வாகத்தை கங்காணிகள் கணக்கப்பிள்ளைமார் கையில் விட்டிருந்தார். தோட்டத்தில் ஆவர்கள் நினைத்கதைச் செய்யலாம்.

தொழிலாளர் எதிர் த்துப் பேசுவதையும் சகிக்காதவர். எதையும் ஆராய்ந்து பார்க்க மாட்டார். ஒண்டிமுத்து கணக் கப்பிள்ளையும் பெரிய கிளாக்கரும் வத்தி வைத்த பொழுது, ஏட் கங்காணி பெரியசாமியை உடனடியாக வேலை நீக்கம் செய்தார். அவர் தாங்கள் மூன்று தலைமுறைகளாக வெள்ளைக்காரத் துரைமாருக்கு உழைத்துக் குடுத்ததாகச் சொல்லி அழுதும் பயனில்லை.

தொரை பெரட்டு என்றதும் அவரும் அதுர்ந்து போகிறார்.

இன்னும் பல சிறு சிறு பாத்திரங்கள் நா வலில் வந்து போகின்றன.

முடிவுரை:

நவீன இலக்கியங்களில் பாத்திரப் படைப்புத்தான். மிகவும் கஷ்டமான காரியம். இயல்பான நம்பகத் தண்மையுள்ள பாத்திரங்களைப் படைப்பதிலேயே நாவலாசிரியனது வெற்றி தங்கியுள்ளது. அதுவே அவனது திறமையின் உரைகல். இந்த நாவலில் வரும் பாத்திரங்களில், அத்தனிசில்வா புரொக்ரர், தோட்டத் துரை ஆகிய இருவரைத் தவிர, மற்றவர்கள் எல்லோரும் நாம் சாதாரணமாகச் சந்தித்துப் பேசிப் பழகும் தோட்டத் தொழிலாளர்களே. தொழிற் சங்கத் தலைவர், தோட்டப் பிரதிநிதி ஆகியோரும் அந்த வர்க்கத்தினரே. மெத்தப் படித்த வரானாலும் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் வாழ்ந்த வேலுப்பிள்ளைக்கு, அவர்களைப் போன்ற பாத்திரங்களை உருவாக்குவதில் எவ்விதச் சிரமமும் இருந்திருக்காது. தொழிலாளர்களைச் கூர்ந்து கவனித்து தத்ருபமான பாத்திரங்களைப் படைத்தளித்துள்ளார்! பாத்திரப்படைப்பு அவருக்கு பெரு வெற்றி!

3. சூழ்நிலை சித்திரிப்பு

ஒரு நாவலின் சூழ்நிலை சித்திரிப்பில் இரண்டு அம்சங்கள் உண்டு ஒன்று கதை நடந்த இடத்தைக் கண்முன்னே காட்டுவது. இரண்டாவது அது நிகழ்ந்த காலத்தை உணரச் செய்வது. ஆசிரியர் இந்த இரண்டையும் இந்த நாவலில் எப்படிச் செய்துள்ளார் என்று பார்ப்போம். நாவல் இப்படித் தொடங்குகிறது: 'வானத்தை சதா ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டிருக்கும் அந்த மலைத்தொடர். அசுர மரங்களையும், அடர்ந்த புதர்களையும் பின்னிய காட்டுக் கொடி படர்ந்த நீல முகில் காடு. இதற்கு நீலகிரி என்ற பெயர் மிகப் பொருத்தமானது. மலை நாட்டையும் அங்குள்ள தேயிலைத் தோட்டங்களையும் படம்பிடித்துக் காட்டும் இப்படியான வர்ணனைகள் நாவல் முழுவதிலும் விரவக் கிடக்கின்றன.

தொழிலாளர் குடியிருக்கும் லயங்களை ஆசிரியர் இப்படி வர்ணிக்கிறார்: 'ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன் கட்டிய பழைய காலத்து லயங்கள் தார் பூசிய தகரக் கூரைகளைத் தாங்கி நிற்க அஸ்திவாரத்திலிருந்து நாலடி கற்சுவர். அதற்கு மேல் மண்சுவர். புகை போவதற்கு சிறு சன்னல்கள் இருந்த போதிலும், மண் பகுதி சுற்றியுள்ள ஓட்டைகள் வழியாக புகை போவதற்கு வசதியிருந்தது.

'ராமலிங்கம் குறுக்கு வழியாக நடந்து லயங்களுக்குச் செல்லும் மூன்றடி நடைபாதையை அடைந்தான். இரு மருங்கிலும் உயர்ந்து வளர்ந்த சூரியகாந்தி வேலிகள். இலைகளை அணைத்துக் கொண்டு கீழே ஓடும் காண்களைப் புல்லும், கல்லும் தேங்கியபடியால் தூர் நீரின் நாற்றம் ராமலிங்கத்தின் மூக்கைத் துளைத்தது. குப்பை மேடுகளைத் தாண்டி முதலாம் இலக்கமிடப்பட்ட ஒற்றை லயத்தை அண்மினான்.' இந்தக் குப்பை மேடுகளும் தூர்நீரின் நாற்றமும் நாவல் முழுவதும் வருகின்றன.

'சற்று நின்று தணக்கு முன் பரந்து காட்சியளிக்கும் தோட்டங்களைப் பார்த்தான். பத்துப்பதினைந்து மைல் விஸ்தீரணம் வரை பச்சைப்பசேல் என்று கண் குளிரும் காட்சி. விரிந்தோடும் தோட்டங்கள். தோட்டவாரியாக அடர்ந்த மரத்தோப்புக்குள் துரைமாரிகளுடைய வர்ணக் கரைகளைக் கொண்ட பங்களாக்கள். பள்ளங்களில் கும்பல் கும்பலாய் தொழிலாளரின் தார் பூசப்பட்ட லயங்கள். உயர்ந்த மேடுகளில் தேயிலை ஸ்ரோர்கள். இவைகளைச் சுற்றி சவுக்குத் தோப்புக்கள் இந்த அகண்ட வெளியில் மூன்று, அடிக்கு ஒரு தேயிலைச் செடியைக் கொண்ட பல்லாயிரம் நிரைகள். ராட்சத கம்பளத்தை விரித்ததைப்போல் அவன் மனதைக் குத்தியது. இது பொகவந்தலாக் காட்சி.

தொழிலாளர் வேலைக்குப் போகும் காட்சி: 'பின்னர் காய்ந்த திருந்த கண்டாங்கிச் சேலையை மாராப்பிட்டு கட்டி, அதற்கு மேல் இடையில் படங்கைச் சுற்றிக் கயிற்றில் கட்டினாள். தலைக்கு மேல்லேஞ்சு முக்காடிட்டு, அதற்கு மேல் கம்பளி முக்காடிட்டு, தலையில் கூடைக் கயிற்றை மாட்டிக் கொண்டு மற்றப் பெண்களோடு கொழுந்தெடுக்க புது மலைக்குப் புறப்பட்டாள்.'

தொழிலாளர் வீடு வந்து சேரும் காட்சி: மாலை மங்கி இரவு சூழ்ந்து கொண்டிருந்தது. எல்லா வீடுகளிலும் பெண்கள் பேச்சு, தாய்மார்களை 12 மணிக்குப் பின் கண்ட குழந்தைகள் சத்தம் போட்டு ஆரவாரம் செய்தன. ஆடவர்கள் திண்ணையிலும் கோழிக் கிடாப்பிலும் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பது எல்லா லயன்களுக்கும் விளக்கு வெளிச்சத்தோடு ஜீவகளையைக் கொடுத்தது.

தோட்டத்தை நடத்தும் சட்டத்திட்டங்கள் அதை ஒரு துன்பக் கேணியாக மாற்றின. நின்றால் குத்து விழுந்தால் உதை என்ற இப்பழமொழி நீலகிரித் தோட்டத்தில்தான் முதன் முதலில் உருவாகியிருக்க வேண்டும். கையெழுத்துத் நெரியாத நேரம் அதி காலையில் மலைக்கு வேலைக்குப் போய், திரும்பும் போது விளக்கு வைத்துப் போகும். பெண்கள் 40 இறாத்தல் கொழுந்து எடுத்தால் ஒரு நாள் பேர் கிடைக்கும். இதைப் போலவே 60 அடி கான் 350 மரம் கவ்வாத்து, கால் ஏக்கர் அருகம்புல் வெட்டினால் ஆண்டுகளுக்கு ஒரு நாள் பேர்தான் செக்ரோலில் விழும்..... தோட்டத்தில நடக்கும் அட்டுழியங்களை வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாத நிலையில் தொழிலாளர்கள் புழுங்கினார்கள். இப்படிப்பட்ட தோட்டம் நரகமாய் இல்லாமல் வேறு எப்படி இருக்கும்?

ராமலிங்கம், கமலம், அலமேலு மூவரும் வேலையைச் சரியாகச் செய்தும், அவர்கள் செய்த வேலை பிழை என்று சொல்லி அவர்களை வீட்டுக்கு அனுப்பினர். தொழிலாளர் எதிர்த்து ஒரு சொல் பேசப்படாது. ராமலிங்கமும் அலமேலுவும் எதிர்த்துப் பேசினர். மற்றத் தொழிலாளர்கள் அவர்களை வியப்புடன் பார்த்தனர். பாராட்டினர். ராமலிங்கம் துரையிடம் சூற்றம் இருந்தால் விசாரித்து தண்டியுங்கள் என்றான். அதற்குப் பதில் வேலை நீக்கம். இதுவும் அந்தக் கால சூழல். தொழிலாளர்கள் ஆடு மாடுகள் போலவே நடத்தப்பட்டதற்குச் சான்று.

பெரியசாயியும், சிவணையாவும், பழனியப்பனும் கொழும்புக்குப் போனார்கள். கோட்டை ஸ்ரேஷுனுக்கு முன்னால் உள்ள ரோட்டில் காரில் இருந்து இறங்கி நடந்கார்கள். அப்பொழுது பின்பக்கத்தி லிருந்து பலத்த சத்தம் வந்தது.

“அடேய் கள்ளத்தோணி, ஏய் கள்ளத்தோணி!”

இதைக் கேட்டு பெரியசாமியும், சிவனையாவும் திகைத்து திரும்பிப் பார்த்தார்கள். ஒரு காதையன், சுருட்டைத் தலையன். இடுப்பில் மட்டும் சாரம் கட்டியிருந்தான். இவர்கள் திகைத்ததைக் கண்டு, மேலும் உற்சாகமாய்க் கத்தினான்.

“ஏய் கள்ளத்தோணி!”

“மாமா இது ரொம்ப சகஜம். வட்சேபண்ணாதீங்க.” என்றான் பழனியப்பன்.

அவருக்குப் பயம். சிவனையாவுக்கு நடுக்கம். நீலகிரிக்கும் கோட்டைக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம். கொழும்பு நாகரிகம் அவர் உடல் சிலிர்க்கும்படி செய்தது.

அவருக்கு நடக்க முடியவில்லை. சமுத்திரம் காணாத மனிதனை அதிலும் கொழும்பைக் கண்டு மருண்டு போன மனிதனைக் கள்ளத்தோணி என்றால் எப்படி, இருக்கும்?

“நான் கள்ளத்தோணியா?” என்று தன்னை ஏற இறங்கப் பார்த்துக் கொண்டார்.

இதுவும் அந்தக் காலை சூழ்நிலை முதலில். மலையகத் தமிழரை ‘கள்ளத்தோணி’ என்றார்கள். பிறகு பெரிய மனது பண்ணி இலங்கைத் தமிழர் எல்லோருக்குமே அந்தப் பெயரைச் சூட்டி விட்டனர்!

‘1960 ம் ஆண்டு ஒரு சனிக்கிழமை மாலை நாலு மணிக்கு மேல் கோச்சி மலையடிவாரத்திலுள்ள ரெயில்வேஸ்டேஷனை அடைந்தது.’ என்று நாவலை தொடங்குகிறார் வேலுப்பிள்ளை. எனவே கிட்டத்தட்ட அந்தக் காலத்திலேயே இந்த நாவல் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். இது வெளியிடப்பட்டது, 1981 ம் ஆண்டு. ஆனால் இலங்கைத் தீவை அன்னியராகிய ஆங்கிலேயர் ஆண்ட காலத்தில் பெருந்தோட்டப் பகுதியில் நிலவிய சூழ்நிலையே நாவலில் பெரிதும் சித்திரிக்கப்படுகிறது.

முதல் முதலாக 1930 ஆம் ஆண்டளவில்தான் இந்தியத் தமிழர்களை இலங்கைக்கு அழைத்து வரத்துவங்கினர். வரும் பொழுதே நோயினாலும், பசியினாலும், நடக்க மாட்டாமலும், மழையிலும் பனியிலும், காடுகளிலும் செத்து மடிந்த தமிழர்கள் பலர். எஞ்சியுள்ளவர்கள் மலையத்திற்குச் சென்று மிகவும் கஷ்டமான சூழலில் காடுகளையும் மலைகளையும் வெட்டித் தோட்டம் அமைத்தனர்.

தோட்டங்கள் அமைக்கப்பட்ட பின்பும் தொழிலாளர்கள் அனேகமாக அடிமைகள் போலவே நடத்தப்பட்டனர். எதிர்த்து ஒரு சொல் உச்சரிப்பதற்கே உரிமை இல்லை. தொழிற்சங்கம் அமைப்பது பற்றி ஏன் பேசுவான்? தாங்களே துணிந்து போராடியே மலையகத் தமிழர்கள் தோட்டப் பகுதிகளில் தொழிற் சங்கங்களை அமைத்துக் கொண்டனர். தொழிலாளர்கள் முதன் முதலாக தொழிற் சங்கம் அமைப்பதற்காக போராட்டங்கள் நடத்திய கால நிலைமைகள் தான் நாவலில் பிரதிபலிக்கின்றன.

எதிர்த்துப் பேசும் உரிமை கூட இல்லை. இரகசியமாக தொழிற் சங்கத்திற்கு ஆள் சேர்த்தனர். அது தெரிய வந்தால் அவலை நீக்கம். அதை அடுத்து லயத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படுதல் இதுதானே நாவலில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள சூழ்நிலை?

பெருந்தோட்டப் பகுதிகளை பொறுத்தவரை, அந்நியர் ஆட்சிக் கால நிலைமைகளே, நாடு சுதந்திரம் பெற்ற பின்பும் நீடித்தன. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் அவர்களுக்கு வாக்குரிமையாவது இருந்தது. இந்தியத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் என்ற அமைப்பின் கீழ் தான் ஏழு பிரதிநிகளும் பாராளுமன்றம் சென்றனர். 1948ஆம் ஆண்டு இங்கைக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்தும் வாக்குரிமை மட்டுமல்ல பிரஜா உரிமையே பறிக்கப்பட்டு, மலையக மக்கள் வீடற்றவர்கள் மட்டுமல்ல நாடற்றவர்களும்மாக்கப்பட்டனர்! உண்மையான அடிமை நிலை!

இடச் சூழ்நிலை, காலச் சூழ்நிலை இரண்டும் நாவலில் நன்றாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

4. கதை சொல்லப்படும் முறையும் மொழி நடையும்

ஆசிரியர் எல்லாம் தெரிந்தநிலையிலிருந்து, தானே கதை சொல்லுகிறார். ஆசிரியர் தானே நேரில் கதை சொல்லுதல், பாத்திரங்களைச் சந்திக்க வைத்து அவர்களது உரையாடல்கள் மூலம் கதையை நகர்த்துதல் ஆகிய இரு வழிகள் கடைப் பிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ராமலிங்கம்தான் நோக்கு நிலைப் பாத்திரம். இருந்தாலும் ஏட் கங்காணி பெரியசாமி. அவனது மனைவி காமாட்சியம்மாள், ராமலிங்கத்தின் தாயார் பெரியம்மா, தொழிற்சங்கத் தலைவர் ராஜன், அந்தனி சில்வா புரொக்டர் ஆகியோரது நிலைகளிலிருந்தும் கதை சொல்லப்படுகின்றது.

அழகான வர்ணனைகள் நாவல் முழுதும் விரவிக்கிடக்கின்றன! சூழ்நிலை சித்திரிப்பு பகுதியில் பல வர்ணனைகளைத் தந்திருக்கின்றேன். இதோ இன்னும் சில: 'உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் திரண்டோடும் மட்டக் கொழுந்துமலை, பச்சை வெல்வெட் விரித்ததுபோல மினு மினுத்துக் கொண்டிருந்தது, பச்சையிலும் எத்தனையோ வித பச்சை. இது தங்கம் கலந்த குளுமையின் கண் குளிர்ந்த பச்சை. குமரித் தளிமையோடு விளங்கும் பச்சை. அதற்கு அடுத்தாற் போல் பழைய மலை. வளர்ந்து முற்றிய வாதுகளையுடைய அடர்ந்த தேயிலைச் செடிகள், கரும்பச்சை நிரைகள் இரண்டு கொண்ட காட்டை நோக்கி ஏறிச் சென்றன.'

ஓயாது சினுங்கிக் கொண்டிருக்கும் மழை, இடைவிடாது பெரு மூச்சுவிடும் காற்று கருமுனில் கூட்டம், இவையெல்லாம் ஒருங்கே சேர்ந்தால் தான் நீலகிரியில் இரவு பூரணமாகும். நாய்கள் கூட இச் சூழ்நிலையை பொறுக்க முடியாமல் கோழிக் கிடாப்புக்குக் கீழ் முடங்கிப் படுத்தன.

'பிரட்டுத்தப்பின் குமுறல் மலைச்சாரலில் தாக்கி இடிமுழக்கம் போல் எதிரொலித்ததைக் கேட்ட மக்கள் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தனர். ஆண்களும் பெண்களும், கம்பளிகளை முழங்கால்வரை போட்டு உடலைச் சுற்றிப் பிடித்தபடி தலைவிரி கோலமாய், ஓட்டமும் நடையுமாய்ப் போனார்கள்.'

இந்த வரிகள் தொழிலாளர்களின் கோலம். அவலம், அவசரம் பயம் எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சொல்கின்றன.

மலையகத் தேட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் வாழ்ந்த வேலுப்பிள்ளை அவர்களது பேச்சு வழக்கை அழகாகப் பதிவு செய்து வைத்திருக்கிறார். பாரதமாக இல்லாமல், கனகச்சிதமாக நாடகப் பாங்கில் அமைந்த உரையாடல் நாவலில் பல இடங்களில் வருகின்றது.

“ஏய் இந்த நெரை யாரப்பா?”

எல்லாத் தொழிலாளர்களும் நிமிர்ந்து நின்றனர். அதோ ராமலிங்கம் நிமிர்ந்தான்.

“அந்நெரை கெங்காணி” என்றான் ஒண்டிமுத்து.

“என் நெரைங்க” என்றான் ராமலிங்கம்.

அநேகமாய் அவன் கணக்கப்பிள்ளையின் உள் கருத்தை உணர்ந்து கொண்டான்.

“மிச்சம் மோஸ்மான வேலே ராமலிங்கம். கவ்தாத்து வெட்டத் தெரியாதா?”

“ஏன் தெரியாதுங்க? பதினஞ்சி வருசமா கவ்வாத்து தானுங்க. இங்கே வந்ததுவே இருந்து கவ்வாத்துத்தானே வெட்டுறேன்.”

‘மிச்சம் பேசாவண்டா ராமலிங்கம்.’

“கோவிச்சக்காமே தவறு இருந்தா காட்டுங்க. கங்காணி காலையிலே இருந்து பாத்துக்கிட்டுதானே இருக்காறு.”

இதில் வீண் அலம்பல் ஏதும் இல்லை. சொற்சிக்கணம் இருக்கிறது. எல்லாமே பொருள் பொதிந்த வார்த்தைகள்.

கதை வேசமாகவும் விறுவிறுப்பாகவும் ஓடுகின்றது. அதற்கு இத்தகைய உரையால்களும் உதவுகின்றன.

பொருத்தமான இடங்களில் உவமைகள் உருவங்கள் படிமங்கள் மூலமும் கருத்துக்களை விளக்குகிறார். இதோ ஒரு படிமம். ராமலிங்கம் தொழிற்சங்கத்திற்கு ஆள் சேர்க்கிறான். அதனால் விளைபு போகின்றவற்றை விளக்குகின்றது இப்படிமம்.

‘திடீரென்று ஒஹோ என்ற எச்சரிக்கை சத்தம் மலையடி வா ரத்திலிருந்து மிதந்து வந்தது. அது கல்லுவெடிக்கும் தொழிலாளர்களது எச்சரிக்கை சத்தம். அது வரும் திசையை நோக்கியபடி ராமலிங்கம் நின்றான். டும் டும் என்ற பலத்த வெடிச் சத்தம் மலைச் சாரலில் மோதி எதிரொலித்தது. பூமியதீர்ச்சி ராமலிங்கத்தின் மனதை அதிர்ச் செய்தது. அவனும் ஒரு வகையில் கல்லுவெடி வைக்கும் வேலையில் தான் ஈடுபட்டிருந்தான். சூழியடித்து, சிரிவைத்து, மருந்தும் கிட்டித்தாகி விட்டது. பற்ற வைக்க வேண்டியதுதான் பாக்கி. வெடிக்குமுன் எந்தத்திசையை நோக்கி ஓடுவது என்ற சந்தேகம் அவனுக்கு?

‘பூமி அதிர்ச்சி ராமலிங்கத்தின் மனதையும் அதிர்ச் செய்தது. என்கிறார். எத்தனை ஆபத்துக்களுக்கு மத்தியில், எப்படி எப்படியெல்லாம் பயந்து ராமலிங்கம் சங்கத்திற்கு ஆள் சேர்த்தான் என்பதை அந்த வரி எடுத்து விளக்குகின்றது.

நாவலின் இறுதியில்தான் ஒரு பெரிய படிமம் வருகிறது. அதைப் பிறிதோரிடத்தில் விளக்குவேன்.

இரண்டு வழக்கு விசாரணையிலும் வேலுப்பிள்ளைபின் வாதத்திறமையும் மொழி ஆற்றலும் பளிச்சிடுகின்றன.

5. இந்த நாவலில் ஆசிரியர் சொல்வது என்ன?

மலையகப் பெருந்தோட்ட இந்திய வம்சாவழித் தமிழ்த் தொழிலாளரது அவல வாழ்க்கையையே வேலுப்பிள்ளை இந்நாவலில் சித்திரித்துக் காட்டுகிறார். அவர்களுக்கு நிரந்தரமான வேலை இல்லை. இருப்பதற்கு வீடுகளும் இல்லை. வாய் பேசும் உரிமை கூட இல்லாத, ஆடுமாடுகள் போலவே அவர்கள் நடத்தப்பட்டனர். அந்தக் கொடுமைகள் தான் இந்த நாவலில், சொல்லப்படுகின்றன.

இந்தக் கொடுமைகளை நீக்கும் வழி என்ன? எல்லாத் தொழிலாளரும் தொழிற்சங்கத்தில் சேர்ந்து ஒன்றுபட்டுப் போராடினால் தான் கொடுமைகள் நீங்கும் என்கிறது தொழிற்சங்கம். அதை உணர்ந்து கொண்ட ராமலிங்கம் இரகசியமாக சங்கத்திற்கு ஆள் சேர்க்கிறான். அவனைப் பார்த்து ஏனைய தொழிலாளர்கள் வெளிப்படையாகவே சங்கத்திற்கு ஆள் சேர்க்கின்றனர்.

தொழிற்சங்கமும் ராமலிங்கத்தைக் கைவிடவில்லை. அவன் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டு குடும்பத்துடன் தோட்டத்தை விட்டு துரத்தப்பட்ட பொழுது, தொழிற்சங்கம் அவனுக்காக வாதாடி, அவன் தோட்டத்தில் குடியிருப்பதற்கு மூன்றுமாத தவணை பெற்றுக் கொடுக்கிறது. இறுதியில் அவன் அலைந்து திரிந்து வேலை கிடைக்காமல் அழுவது வேறு விடயம். தோட்ட முதலாளித்துவக் கட்டமைப்பின் இறுக்கத்தையே அது காட்டுகிறது.

“இந்த முதலாளிக் குஞ்சுகளின் கொட்டத்தை அடக்குவேன்” என்று தோட்டப் பிரதிநிதி சொன்னானே தவிர, முதலாளி வர்க்கத்தை அழித்தொழித்துத் தொழிலாளர் ஆட்சியை ஏற்படுத்துவேன் என்று சொல்லவில்லை. ஷொஷலிசம் கொம்மியூனிசம் என்ற பேச்சே நாவலில் இல்லை. எந்தவித உரிமையும் இல்லாமல் மண் புழுக்களாக நெளிந்து கொண்டிருந்த தொழிலாளர்கள் பொதுவுடமை ஆட்சி பற்றி பேசுவார்களா? அது அந்தச் சூழ்நிலைக்குப் பொருந்தாத கருத்து.

தொழிலாளர்களையும் மனிதர்களாக நடத்த வேண்டும். அவர்கள் தொழிற்சங்கத்தில் சேர்ந்து ஒன்று திரண்டு ஒற்றுமையாகப் போராடினால் மட்டுமே தங்களது உரிமைகளையும் பெற்றுக் கொள்ளலாம். இதுவே இந்த நாவலில் ஆசிரியர் கூறும் செய்தி.

மலையகத் கோட்டத் தொழிலாளர்கள் பின்பு தொழிற்சங்கம் மூலம் போராடியே, பிரஜா உரிமை உட்பட தாங்கள் இழந்தபல உரிமைகளையும் திரும்பப் பெற்றனர். இன்றைய பாராளுமன்றத்தில் அவர்களுக்குப் பிரதிநிதிகளும் இருக்கிறார்கள்.

6. இந்த நாவலில் உள்ள குறைபாடுகள்

ஒரு படைப்பிலக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டவற்றைக் கொண்டு தான் அதை விமர்சிக்க வேண்டுமே தவிர, சொல்லப்படாதவற்றைக் கொண்டல்ல என்பது இலக்கிய விமர்சனத்தில் ஒரு எழுதாவிதி நானும் இங்கே இந்த நாவலில் சொல்லப்பட்டவற்றைக் கொண்டே இதை விமர்சிக்கப்போகிறேன்.

எழுத்தாளன் பிரம்மா. அவன் முன்பு இல்லாதிருந்த ஒரு கற்பனா உலகத்தை தன் சொற்களால் கட்டி எழுப்புகிறான். அவன் தான் நினைத்தபடி தான் அதை கட்டி எழுப்புவானே தவிர மற்றவர்கள் சொல்கிறபடியல்ல. சுதந்திரமாக இலக்கியம் படைக்க அவனுக்கு உரிமை இருப்பது போல, அவன் படைத்த இலக்கியத்தை வாசித்து அதற்கு சரி பிழை சொல்ல மற்றவர்களுக்கும் உரிமை உண்டு. ஒரு நூலைக் கற்பதற்கு அதுவும் ஒரு சிறந்த வழி.

முதலில் குறைகளைப் பார்ப்போம்.

இது ஒரு நாவல். எல்லா இலக்கியங்களும் மனித உறவுகள் பற்றியே பேசுகின்றனவாயினும், இன்றைய நவீன இலக்கியங்களில் நாவலிலேயே பாத்திரங்களும் கூடுதலாக வருமாதலால், அங்கே மனித உறவுகள் பற்றியும் கூடுதலாகப் பேசப்படும் என்பது சொல்லாமலே பெறப்படும். இந்த நாவலின் கதாநாயகன் ராமலிங்கம் ஒரு குடும்பஸ்தன். மனைவி கமலம் இருக்கிறாள். கர்ப்பவதி. ஒவ்வொரு மனிதனது வாழ்விலும் வீட்டில் நடப்பவை, வெளி உலகில் நடப்பவை என்று இரண்டு பக்கங்கள் உண்டு. ஆணாகிலும் சரி, பெண்ணாகிலும் சரி திருமணமானவர்களது வாழ்க்கையில் கணவன், மனைவி உறவே பெரும் பங்கினை வகிக்கும். கடைசி அரைப்பங்கினையாவது வகிக்கும். இந்த நாவலில் ராமலிங்கத்தின் குடும்ப வாழ்க்கை சரியாகக் காட்டப்படவே இல்லை.

மற்ற எல்லாப் பாத்திரங்களையும் அறிமுகம் செய்தவர் கமலத்தின் தோற்றத்தைக் கூடத் தரவில்லை. 'கமலம் எழுந்து அடுப்பை மூட்டி தண்ணீர் சுட வைத்தாள். அவள் அடுப்படியில் உட்கார்ந்திருந்த பாலனையும், அவளுடைய சோர்ந்த தலைமுடியும் தூக்கம் கலையாத முகமும் அவள் உள்ளத்தை என்னவோ செய்தன, என்று ராமலிங்கத்தின் கண்கள் ஊடாக ஆசிரியர் கமலம்பற்றிச் சொல்கிறார்.

முதலாவது அத்தியாயத்தில் ராமலிங்கம் கோச்சியில் இருந்து இறங்கி வீட்டிற்கு வருகிறான். முதலில் தயாரைச் சந்தித்துப் பேசுகிறான். அடுத்து மனைவியைச் சந்திக்க வேண்டாமோ? அவன் மனைவியைச் சந்திக்கவே இல்லை. ஆசிரியர் வேறு எங்கோ போய் விடுகிறார்.

ராமலிங்கம், தான் தொழிற்சங்கத்திற்கு ஆள் சேர்க்கும் விடயத்தை மனைவியிடம் சொன்ன பொழுது கூட, அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இடியைக் கேட்ட மருண்ட நாகத்தைப் போல்திகைத்து அவனைப் பார்த்தாள். சங்கத்தில் சேர்வது கொலைக் குற்றத்திற்கு ஒப்பான குற்றம் என்று மக்கள் பேசுவதை அவள் கேட்டிருக்கிறாள். என்னதான் எதிர்த்துப் பேசும் வழக்கம் இல்லாதவளானாலும், ஒரு வார்த்தையாவது கணவனுக்கு சொல்லி இருக்க மாட்டாளோ? அவள் அந்த இடத்தில் அழுது குழறியிருந்தால் கூட அவளது அந்தச் செயல் நியாயப் படுத்தப்பட்டிருக்கும். அவளது கருத்துக்கள் உணர்ச்சிகளை நாங்களும் அறிந்திருப்போம். ராமலிங்கம் அடக்கு முறைக்காரன் அல்லவே. சக தொழிலாளர்களுக்காகத் தியாகம் செய்பவன், மனைவிக்கு வாய்ப்பூட்டுப் போட்டிருப்பானா? அவர்கள் மோதியிருந்தால் ராமலிங்கத்தைப் பற்றியும் கூடுதலாக அறிந்திருப்போம். ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பத்தை ஆசிரியர் தவற விட்டு விட்டார்.

கமலம் கர்ப்பம் தரித்த சங்கதி கூட, அவளது வாயிலிருந்து வரவில்லை. அவள் கணவனுக்காவது அது பற்றிச் சொல்லியிருக்க மாட்டாளோ? மணமான பெண் முதன் முதலில் கர்ப்பம் தரிப்பது மகிழ்ச்சி கரமான செய்தி தான், வசதி படைத்த குடும்பத்தில். இங்கோ வேலை இல்லாதவன் வீட்டிற்கு கடவுள் பிள்ளைப் பிச்சை கொடுத்திருக்கிறார். அதற்கு அவர்களது எதிர்வினை [REACTION] என்ன? மகிழ்ச்சியா? துக்கமா? சூழப்பமா? அவற்றையும் கொஞ்சம் காட்டியிருக்க வேண்டாமோ? குடும்பத்தில் ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சி அல்லவா?

மூன்று பேரும் வயத்துக்கு விரட்டப்பட்ட அன்றும் அவள் வீட்டில் ஒன்றும் பேச வில்லை. வேலை போய் விட்டது. இனி

எப்படி வாழ்க்கை நடத்துவது? அடுத்தது லயத்திலிருந்தும் விரட்டப் படுவார்கள். எங்கே போவது? எவ்வளவு பெரிய அதிர்ச்சி துக்கம்! வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தையாவது பேசமாட்டாளா? குடும்பத்தின் ஏனைய உறுப்பினர்கள் கூடப் பேசவில்லை! ஆசிரியர் அவசரமாக வேறு விடயங்களுக்குப் பாய்கிறார்!

இறுதியில் ராமலிங்கம் வேலை தேடப் புறப்படும் பொழுதும் இப்படித்தான்: ராமலிங்கம் கமலத்தின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவள் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். கண் கலங்கி விட்டது. உள்ளத்திலே இனம் புரியாத ஒரு வேதனை. கீழே விழுந்து வாய் விட்டுக் கதறியழ வேண்டும் என்ற ஒரு உணர்ச்சி. எப்படியோ சமாளித்தக் கொண்டாள். என்கிறார் ஆசிரியர். பெரியம்மாள் மாரியாத் தகாவை வேண்டுகிறாள். கமலம் வாயே திறக்கவில்லை. இப்படியான நீண்ட பயணம் செல்லப் புறப்படும் பொழுது கணவன் மனைவியிடம் பிரியாவிடை பெறாமலா புறப்படுவான்?

பல நாட்களாகியும் ராமலிங்கம் வராமல் போகவே வீட்டில் தாயார் அழுகிறாள். கமலத்திற்கு அடக்கி வைத்திருந்த அழுகையெல்லாம் இதயத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளிவந்தது. "அவள் ஏதேதோ சொல்லி அழுதாள் என்றுதான் ஆசிரியர் கூறுகிறார். அவள் என்னென்ன வெல்லாம் சொன்னாள் என்று கூட ஆசிரியர் கூறவில்லை. மொத்தத்திலே வேலுப்பிள்ளை கமலத்தை ஒரு வாய் பேசாப் பாத்திரமாகவே படைத்துவிட்டிருக்கிறார். இது ஒரு பெருங் சூறையே!

நோயாளியான பெரியம்மாள் மசக்களிடமும் அலமேலுவிடமும் கொஞ்சம் பேசுகிறாள்; அழுகிறாள்: கமலத்திடம் பேசவே இல்லை. துன்பம் வருகின்ற பொழுதெல்லாம் தெய்வத்திடம் தான் முறைப் படுகிறான். மனிதர்களிடம் அதிகம் பேச்சு இல்லை. மனித உறவுகள் சரியாக வெளிப்படுத்தப் படவில்லை.

பழனியப்பன் ராமலிங்கத்தின் தம்பி. அவன் தோட்டத்திற்கு வருவது தடை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி வருவது ஆபத்து என்று தெரிந்திருந்தும் வருகிறான் கடைசியில் ராமலிங்கம் குடும்பத்திற்கு வேலை பறிபோகவும் அவர்கள் லயத்தை விட்டு துரத்தப்படவும் பழனியப்பனின் வருகையே காரணமாகிறது. ராமலிங்கம் தம்பியைக் கண்டிக்க வேண்டாம். அவனுடன் இதுபற்றி நாலு வார்த்தைகளாவது பேசமாட்டானோ? அண்ணன் தம்பிகள் இடையில் உள்ள பாச உணர்வுகள் வெளிவரும் ஒரு காட்சி கூட நாவலில் இல்லை!

பழனியப்பன், அலமேலு காதல் இந்தக் கதையில் ஒரு முக்கிய அம்சம். பிரிக்க முடியாத உறவு. நாவலின் சோக முடிவிற்கு அதுவும் ஒரு காரணம். அவர்களது காதலின் தொடக்கத்தை ஆசிரியர் அழகாகக் காட்டுகிறார். நாவலின் இறுதிப் பகுதியில் கொடும்புக்குப் போன காதலன் இன்னும் திரும்பவில்லையே என்று ஏங்குகிறான் அலமேலு.

'அவளது யெனவ்வன சரீரம் ஆதரவு தந்த காதலனுக்காக ஏங்கியது. அவளை அணைத்துக் கொள்ளும் கரங்கள் இல்லையே! தனிமையை அவளால் பொறுத்துக் கொள்ள விடியவில்லை, என்ற கூறும் ஆசிரியர் அவர்களது காதல் எப்படிப்பட்டது என்பதை ஒரு இடத்தில் கூட காட்டவில்லை, வெறும் செக்ஸியாகக் காட்ட வேண்டாம். அவர்களுக்கிடையில் நடந்த ஒரு அன்பான உரையாடல் காட்சியையாவது காட்டியிருக்கலாம்.

ஒரு எழுத்தாளன் நாவல் எழுதும் பொழுது பல உத்திகளைக் கையாள்கிறான். அவற்றில் ஒன்று நாடகப் பாங்காக எழுதுதல் [DRAMATISATION] நாவலில் பல பாத்திரங்கள் வரும். அவை முட்டி மோதிக் கொள்ளும். ஒட்டி உறவாடவும் செய்யும். இதைத் தான் மனித உறவுகள் என்பது.

நான் ஒரு நாடகாசிரியன். 330 நாடகங்களை எழுதியவன், இப்படியான மோதல்களைத் தேடித்தேடி எனது நாடகங்களில் அமைத்துக் கொள்வேன். பாத்திரங்கள் மோதிக் கொள்ளும் போது உணர்ச்சிகள் வெடித்துச் சிதறும். கருத்துப் பொறிகள் பறக்கும். பாத்திர வார்ப்பும் நடைபெறும். நாடகத்தில் சூடு பிடிக்கும் சுவையும் பிறக்கும். அதனால் தான் எனது நாடகங்களுக்கு இலங்கை வானொலியிலும், நேயர்களிடத்திலும் நல்ல வரவேற்பு இருக்கிறதோ, என்னவோ? நான் நாடகாசிரியன் என்பதால் இந்தக் குறைகளைக் கூர்ந்து கவனித்தேன்; மற்றவர்களுக்கு அவை தெரிகின்றளவோ, என்னவோ?

இன்னும் ஒன்று. இந்த நாவலில் உளவியல் பார்வை இல்லை. அதாவது பாத்திரங்களின் மன ஒட்டத்தில் கதை சொல்லுவது. வெளி உலகில் நடப்பவற்றையே ஆசிரியர் சொல்லிச் சொல்லிச் செல்கிறார்; பாத்திரங்கள் தங்களுக்குள்ளே பார்க்கவில்லை அப்படிப் பார்த்தால் அவை அறிந்தவை, நினைப்பவை, சிந்திப்பவை, உணர் பவை, எல்லாவற்றையும் இலகுவாக வெளியிடலாம்!.

பாத்திரங்களது உள்ளங்களைப் பேசவைக்கக் கூடிய பல கட்டங்கள் நாவலில் வருகின்றன. ஒன்றை மட்டும் சொல்லுகிறேன்: மூன்று பேருக்கும் வேலை போய் விட்டது. ராமலிங்கம், கமலம்,

அலமேலு, மூவரும் என்னென்ன நினைத்திருப்பார்கள்? என்னென்ன சொல்லியிருப்பார்கள்? எப்படி எப்படி யெல்லாம் அவர்களுடைய உள்ளங்கள் குமுறியிருக்கும்?

“கமலம் வீடு வந்து சேரும் போது ராமலிங்கம் வீட்டிலிருந்தான். ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். அதற்கு மேல் பேச வேண்டிய அவசியம் இருக்கவில்லை. தலைக்கு மேல் தண்ணி வந்த பின் அரையடி வந்தாலென்ன? நடக்கின்றது நடக்கட்டும், என்று மனதை சமாதானப் படுத்திக் கொண்டான்.” என்று ஆசிரியர் எவ்வித உணர்ச்சி வெளிப்பாடும் இன்றி கதையை முடிக்கிறார்.

பல்வேறு வகைப்பட்ட இலக்கியங்களையும் படித்த, படைத்த வேலுப்பிள்ளைக்கு உளவியல் பார்வை தெரியாததல்ல. பாத்திரங்களது மன ஒட்டத்தின் மூலம் கதை சொல்வது எப்பொழுதோ தமிழுக்கும் வந்து விட்டது. என்ன காரணத்தினாலோ வேலுப்பிள்ளை அந்த உத்தியைக் கையாளாமல் விட்டு விட்டார். தொழிலாளர் படும் துன்பத்தையும் அதைநீக்க தொழிற்சங்கம் எடுத்த நடவடிக்கைகளையும் எடுத்துச் சொல்வதிலேயே கண்ணாயிருந்த காரணத்தினால், இந்த உத்தியை அலட்சியம் செய்தார் போலும்.

இந்த நாவலில் ‘பெரட்டுக்களம்’ ‘துரை பெரட்டு’ ‘பத்துச் சீட்டு’, ‘ஸ்ரோர்’, ‘ஜில்லா தொழிற்சங்க காரியாலயம்’, ‘பிரதிநிதி’ ‘தலைவர்’ என்று பல சொற்கள் வருகின்றன. பெருந்தோட்டத் தொழிலுடன் சம்பந்தப் பட்டவர்களுக்கல்லாது மற்றவர்களுக்கு அவை சரியாக விளங்கா. கதையை வாசித்தறிவதற்கும் ரசிப்பதற்கும் அவை தடையாக உள்ளன. ஆசிரியர் அப்பெயர்களையும் விளங்கப்படுத்திக் கொண்டு போயிருந்தால், இன்னும் நன்றாக இருந்திருக்கும்.

7. வீடற்றவன் ஒரு சிறந்த நாவல்

வீடற்றவன் நாவலின் சிறப்புக்களை இந்தநூல் முழுவதும் பார்த்தோம். இங்கு அவற்றைத் தொகுத்துப் பார்ப்பதுடன் மேலும் ஏதும் சிறப்புக்கள் இருக்கின்றனவா என்றும் ஆராய்வோம்.

வீடற்றவன் ஒரு நாவல், ஒரு நாவலில் இருக்க வேண்டிய முக்கிய அம்சங்களான (ELEMENTS) கதை, கதைப் பின்னல் (PLOT) பாத்திரப் படைப்பு, சூழ்நிலை சித்திரிப்பு, வாழ்க்கைபற்றிய ஆசிரியரது விளக்கங்கள் (THEME) எல்லாம் இதில் அமைந்திருக்கின்றன. கதையையும் கதைப் பின்னலையும் கதைச்சுருக்கம் பகுதியில் பார்த்தோம். இந்நாவல் ஒருவரது கதையை அல்லாமல், பல மாந்தரது கதைகளைச் சொல்கிறது. கதாசிரியர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த காலத்து மாந்தர்கள் மட்டுமல்லாது, அவர்களது மூதாதையரது கதையும் வருகிறது. மலையகப் பெருந்தோட்டப் பகுதிதான் நாவலின் களம். வெள்ளைக்காரன் ஆட்சிக் காலம், சுதந்திர இலங்கையின் காலம் என்று இரண்டு காலப் பகுதிச் சூழ்நிலைகளும் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. வரழ்க்கை பற்றிய ஆசிரியது விளக்கங்கள் நாவல் முழுவதும் விரவிக் கிடக்கின்றன.

ஆசிரியர் எல்லாம் தெரிந்த நிலையில் இருந்து தானே கதை சொல்வதால், அவரால் மலையகத் தோட்டப் பகுதியின் மூலை முடுக்குகளுக்குள் எல்லாம் புகுந்து பார்த்துக் கதை சொல்ல முடிகிறது. பச்சைப் பசேல் என்ற தேயிலைத் தோட்டங்கள், அவற்றில் இருக்கும் மாடிக் கட்டிடங்கள், தொழிலாளர் குடியிருக்கும் அழுக்குக் குச்சுகளாம் லயங்கள், அவர்களது தலைவிரி கோலங்கள், கொழும்பு நகரக் காட்சிகள், நீதிமன்றக் காட்சிகள், இறுதியில் வரும் அடர்ந்த காடு எல்லாவற்றையும் ஆசிரியர் தனது சொற்களால் வண்ண வண்ண ஒவியங்களாகத் தீட்டியுள்ளார்.

சாதாரண தோட்டத் தொழிலாளியான ராமலிங்கத்தை நாவலின் காயநாயகனாக்கி, அவன் அனுபவிப்பவை எல்லாவற்றையும் தான் அனுபவிப்பது போல ஆசிரியர் எடுத்துச் சொல்கிறார். வாசகர்களாகிய எமக்கும் அத்துன்பங்களை நாங்களே அனுபவிப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்படுகின்றது. நாவலில் வருகின்ற ஒவ்வொரு பாத்திரமும் ஏதோ ஒன்றைச் செய்கிறது. ஆசிரியர் எல்லாம் தெரிந்த நிலையில் இருந்து கதை கூறுவதால், ஒவ்வொரு பாத்திரம் செய்வதையும் சரியாக எடுத்துச் கூற முடிகிறது.

தேயிலைத் தோட்டப் பகுதியில் கதை நடப்பதால் இந்த நாவலில் வருகின்ற காட்சிகள் எல்லாம் தனித்துவமான காட்சிகளாக உள்ளன அழகான தோட்டங்கள் அவற்றில் உள்ளம்பங்களாக்களும் அழுக்கு நிறைந்த குச்சு லயங்களும் அருகருகே வருகின்றன. மனிதர்களும் அப்படியே. தோட்டத்துரைமாரும் அவரது உத்தியோகத்தர்களும் ஒரு புறம்; அழுக்குத்துணிகளும் பரட்டைத் தலைகளுமாகத் திரியும் தொழிலாளர்கள் மறுபுறம். இக் கதையில் வருகின்ற பெரும்பாலான பாத்திரங்கள் தோட்டத் தொழிலாளர்களே. அவர்களது வாழ்க்கை கவர்ச்சி இல்லாதது. அந்த வாழ்க்கையை அழகாக தந்தர்பமாக எடுத்துச் சொல்வது தான் வேலுப்பிள்ளையின் திறமை.

இந்த நாவலில் வருகின்ற சம்பவங்களும் சாதாரணமாக நாவல்களில் வராதவை. தனித்துவமானவை. லய வாழ்க்கை தோட்டக் காட்டில் வேலை செய்தல், வேலை நீக்கம், தொழிற் சங்கத்திற்கு ஒடுதல், லயத்தை விட்டு விரட்டப்படுதல், நீதிமன்ற வழக்கு, வேலை தேடி அலைதல். பங்களா வாழ்க்கை, காசு உல்லாசம் காதல் கல்யாணம், கனவுகள், லட்சியங்கள் என்று எதுவுமே இல்லை.

இந்த நாவலில் வருகின்ற பெரும்பாலான பாத்திரங்கள் ஏழைத் தொழிலாளர்களே. எழித்து வாசனை அற்ற, குந்தி இருப்பதற்கு ஒரு கொட்டில் கூட இல்லாத பரம ஏழைகள். வேறுசில பாத்திரங்கள் நாவலில் வந்தாலும் இது முழுக்க முழுக்க தொழிலாளர்களது கதையே. படிப்பு உத்தியோகம், உழைப்பு, வசதியான வாழ்வு, லட்சியங்கள் என்று எதுவும் அவர்களது வாழ்க்கையில் வரவில்லை. அவர்கள் இறுதிவரை பரதேசிகளாகவே வாழ்கின்றனர்.

நம்ப முடியாத சம்பவங்கள், வேண்டுமென்றே புழுத்தப்பட்ட சம்பவங்கள், திடீர்த்திருப்பங்கள் என்று எழுதுமே இந்த நாவலில் இல்லை. சாதாரண தொழிலாளர் வாழ்க்கையில் நடக்கக் கூடிய சம்பவங்களைக் கொண்டே ஆசிரியர் கதையை நகர்த்திச் செல்கிறார். இது இந்த நாவலின் சிறப்புக்களில் ஒன்று. மெத்தப் படித்தவர்களோ, மேதாவிகளோ, அசகாய சூரர்களோ, அடிதடி வீரர்களோ வரவில்லை. எல்லோரும் அப்பாவித் தொழிலாளர்களே. தொழிற் சங்கத்தலைவரும் அத்தனி சில்வாவும் வந்தாலும், அவர்களும் சாதாரண மனிதர்கள் தான். தொழிலாளர்கள் செய்கின்ற செயல்களும். அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் சாதாரணமாகச் செய்கின்ற செயல்களே. நம்பகத் தன்மை வாய்ந்த மனிதர்கள் தோன்றி நம்பகத்தன்மைவாய்ந்த செயல்களை செய்வது பெருந்தோட்டப் பகுதியில் நின்று, அங்கு நடப்பவைகளைப் பார்ப்பது போன்ற ஓர்

உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றது. இத்தகைய பாத்திரங்களையும், சம்பவங்களையும் வைத்துக் கொண்டு ஒரு நாவலை எழுதி முடித்தது ஆசிரியருக்குப்பெரு வெற்றி என்றே சொல்ல வேண்டும்!

கதை தன்கு தடையில்லாமல் ஓடுகின்றது, ராமலிங்கத்திற்கும் அவனது குடும்பத்திற்கும் என்ன நடக்கும்? என்ற ஆவல் எம் உள்ளத்தில் கிளர்ந்தெழுந்து கதையை வாசிக்க தூண்டுகின்றது. தொழிலாளருக்கு இழைக்கப்பட்ட துன்பங்களையும், அவற்றிற்கான பரிசாரங்களையும் சொல்லிவிட வேண்டும் என்ற அவசரத்தினால் போலும், ஆசிரியர் நான், முன்பு குறிப்பிட்ட உளவியல் பார்வையைத் தவிர்த்திருக்கிறார் என்று நினைக்கிறேன்.

ஒரு கை தேர்ந்த ஓவியன் ஒரு தொடுகை, ஒரு கோட்டின் மூலம் அழகான படத்தைக் கிறீவீடுவது போல, ஆசிரியரும் சில சொற்கள் சொல் தொடர்களால் பல வற்றைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறார். உதாரணம்: முதலில் ராமலிங்கத்தின் கண்களுக்கு ஊடாகக் கமலத்தைக் காட்டுதல், ராமலிங்கம் வேலை தேடிப் புறப்படும் பொழுது அவனும் கமலமும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்ளுதல், ராமலிங்கத்திற்கு வேலை போய் விட்டது என்பதை அறிந்த கொழுது அவனது தாயார்'' அடி மாரித்தாயே பொண்ணுக்கு எறங்கு தாயே. இந்தப் பாரத்தே இழுத்துக்கிட்டு எங்கடி தாயே போவோம்?'' என்று சொல்லிப் புலம்பியது, — இவை எவ்வளவோ கதைகளைச் சொல்கின்றன.

ஆசிரியர் கையாண்ட உத்திகள் பற்றி முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன். முன்பு ஒரு படிமம் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது, நாவலின் இறுதியில் இன்னும் ஒரு பெரிய படிமம் வருகிறது.

‘பொகவந்தலாவையும், பலாங்கொடையையும் பிரிக்கும் காட்டுக்குள் புகுந்தான். நாலடி நடைபாதை. ஊற்று நிலம் இரு மருங்கிலும் அடர்ந்தகாடு, பெருமரங்களை இணைத்து காட்டுக் கொடிகள், பின்னிக் கொண்டு தொங்கின, ஜில்லென்று குளிர்காற்று வீசியது. வேதனையில் நிசப்தத்திற்கு இடையிடையே தும்பி வண்டுகளின் கண்கணப்பாண சப்தம்— இவையெல்லாம் சேர்ந்து அவனை என்னவோ செய்தது போலிருந்தது..... நடுக் காட்டை அடையும் போது அசைக்க முடியாத நிசப்தம் அவனை லீழுங்கியது

நூற்றுக் கணக்கான சிறு வண்டுகளின் சப்தம், மரங்களுக்கு மத்தியில் ஆடும் நிழல், திடீரென்று குருவிகளின் தனிக் குரல் இந்தக் காட்டின் தனித்தன்மையின் சோகம், அவனுள் அடங்கிக் கிடந்த ஏமாற்றம், கவலை புண் போன்ற சரீர கஷ்டம், தோல்வி

இவைகளெல்லாம் திரண்டு பொங்கி எழச் செய்தன. நிலை குலைந்து நடுக் காட்டில் நின்றான்."

இந்தப் பயங்கரக் காடு, ஒரு நல்ல படிமம். மலையகத் தமிழரை அங்கிங்கு அசைய விடாது அடிமை நிலையிலேயே அமுக்கிப் பிடித்திருந்த சக்திகள், பெருந்தோட்டப் பகுதி முதலாளித்துவக்கட்டமைப்பும், இந்த நாட்டின் இனவாத அரசியலுமாகும். இங்கே காடு, தோட்டத் தொழிலாளரைக் காலுக்குள் போட்டு மிதித்துக் கொண்டு நிற்கும் சக்திகளைக் குறிக்கின்றது. காட்டின் பயங்கரம் எல்லோருக்கும் தெரிந்த ஒன்று. அதைக் காட்டி, தொழிலாளரை அடக்கி ஒடுக்கி வைத்திருந்த சக்திகளின் அகோரத் தன்மையை வாசகர்கள் உய்த்துணர வைக்கிறார் ஆசிரியர்.

ஒரு நாவலின் தொடக்கப் பகுதியைவிட அதன் இறுதிப் பகுதி தான் முக்கியமானது. அதில் அந்த நாவலில் வருகின்ற சக்திகள் எல்லாம் ஒன்று சேரும்.

பல்லியத்தின் (SYMPHONY ORCHESTRA) முடிவில் அதில் இடம் நெற்றுள்ள எல்லா வாத்தியங்களும் ஒன்று சேர்ந்து பலமாக ஒலிப்பது போல ஒரு நல்ல நாவலின் முடிவிலும் அதில் வருகின்ற கதைகள், பாத்திரங்கள், பிரச்சினைகள் எல்லாம் நினைவு கூரப்படும். அவை வாசகர் மனதில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். ஒரு நாவல் அப்படியான ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லையானால், அதன் ஆசிரியர் தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதில் வெற்றி பெறவில்லை என்று கூடச் சொல்லலாம்.

நாவலின் இறுதியில் ராமலிங்கம் தனக்காக அழலில்லை. செத்துப் பிழைத்த தாய், கர்ப்பம் தாங்கிய மனைவி, அவள் வயிற்றில் வளரும் சிசு ஆகியோருக்காகவும் அழுகிறான். தனது முதலகைகள் இந்த நாட்டுக்கு வந்த கதைகள் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. அனுராதபுரிக் காட்டின் வழியாய் வந்த போது அவர்கள் மலேரியாக் காச்சலாலும், காலரா வாலும், பசிப்பிணியாலும், பட்டு மடிந்ததை நினைத்தும் அழுதான்.

இது இந்திய வம்சாவழி மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரது கதை. நாவலின் இறுதியில், ஒரு சமுதாயத்தின் வரலாறு நிலைவு கூரப்படுகின்றது. சி,வி வேலுப்பிள்ளை இந்த நாவலை எழுதிய நோக்கமும் நிறைவேறி விடுகிறது!

இந்த நாவல் இந்த நாட்டின் அரசியல் சமூக நிலைமைகளை வைத்து எழுதப்பட்ட ஒரு SATIRE (சமுதாயக் கேடுகளின் சீர்திரித்த நோக்கம் கொண்ட நையாண்டித் தாக்குதல்)

இது ஒரு குறியீட்டு நாவல். இலக்கிய நூல்களில் வருகின்ற எல்லாமே குறியீடு தான் என்றாலும், சிலவற்றில் குறியீடு அப்பட்டமாகத் தெரியும். இந்த நாவலில் குறியீடு அழுத்தமாக கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது. வீடற்றவன் நாவலில் வருகின்ற எல்லாப் பாத்திரங்களும் இந்திய வம்சாவழி மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளருக்குக் குறியீடு! மற்றெல்லோரையும் விட ராமலிங்கமே அவர்களது பிரதிநிதிப் பாத்திரம். மலையகத் தமிழர்கள் வீடற்றவர்களாக மட்டுமல்லாது, நாடற்றவர்களாகவும் நிற்கும் பரிதாபத்தைச் சித்திரிக்கும் நாவல். ஒரு சமுதாயத்தின் ஒரு காலகட்ட வரலாற்றை எடுத்துச் சொல்லும் நாவல்!

காலத்தால் அழியாத ஒரு கிறந்த நாவல்!

வீடற்றவன் நாவல் விமர்சனம் முற்றிற்று.

நாவல் இலக்கியம்.

கடந்த 200 ஆண்டுகளாக ஐரோப்பிய மொழிகள் எல்லா வற்றிலும் நாவல் இலக்கியமே அரசோச்சி வருகின்றது. இலக்கியத் துறையில் தற்காலம் நாவல் இலக்கியத்தின் காலம். தமிழ் மொழியிலும் ஆயிரக்கணக்கான நாவல்கள் எழுதப்பட்டு விட்டன. இவ் வகையிலும் பல நல்ல நாவல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

நாவல் என்பது ஒரு நீண்ட கதைதான். ஆனால் அதற்குத் தனியான முத்திரை உண்டு

நாவல் நிஜ உலகின் சாயலில், எழுத்தாளன் படைத்துள்ள இன்னொரு கற்பனை உலகம். அதில் வரும் கதை மாந்தரும் உண்மையான மனிதர்களது சாயலில் வார்த்தெடுக்கப்பட்ட கற்பனை மனிதர்களே. எந்த நாவலிலும் ஒரு கதைப் பின்னல் [PLOT] இருக்கும். அதற்கு அமையவே எழுத்தாளன் கதையை எழுதியிருப்பான். நாவலின் கதை கவிதை நடையிலல்லாது, எல்லோருக்கும் எளிதில் விளங்கத் தக்க எளிய உரை நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கும்.

எழுத்தாளனுக்குப் பூரண சுதந்திரம் அளிப்பது நாவல். அவன் எதையும் எழுதலாம். எப்படியும் எழுதலாம். நாவலில் ஒன்றும் வரலாம். பலவும் வரலாம். அதில் வரக்கூடிய கதைகள், கதைப் பின்னல்கள், பாத்திரங்கள், வாழ்க்கை விளக்கங்கள், வர்ணனைகளுக்குக் கணக்கே இல்லை!

‘இலக்கியம் வாழ்க்கையிலிருந்து முகிழ்த்தெழுவது, வாழ்க்கையைத் திறம்படச் சித்திரிப்பது, வாழ்க்கைக்குச் சிறந்த விளக்கங்கள் கொடுப்பதுடன், அதற்கு வழியும் காட்டுவது’ என்ற கூற்று, இன்றைய நவீன இலக்கியங்களில் நாவலுக்கே கூடுதலாகப் பொருந்தும். அதனால்தான் நாவல் இக்காலத்தின் காப்பியம் என்று பாராட்டப்படுகிறது. அன்று காப்பியங்கள் செய்த பணியை இன்று நாவல்கள் செய்கின்றன!

நாவலின் அம்சங்களான கதை, கதைப் பின்னல், பாத்திரப் படைப்பு, வாழ்க்கை விளக்கங்கள், சூழ்நிலை சித்திரிப்பு, வர்ணனைகள்— எல்லாம் இருந்தால் மட்டும் ஒரு நூல் நல்ல நாவலாகி விடாது. மேலே கூறப்பட்ட அம்சங்கள் எல்லாவற்றையும் உரிய அளவில் கவந்து, நாவலுக்கு ஒரு வடிவமைப்பும் கொடுத்து, எல்லோருக்கும் இலகுவில் விளங்கக் கூடிய எளிய, இனிய மொழிநடையில் நன்றாக எழுதப்படவும் வேண்டும். அத்தகைய நாவல்களே சிறந்த நாவல்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

உதயன்

24 — 06 — 01

இலங்கை வானொலி, தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளர்,
 திருமதி அருந்ததி ஸ்ரீரங்கநாதன் அவர்களுக்கு
 அம்மணி,

மெல்லிசை நாடக விழா

இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவை, கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக தமிழ் நாடகங்களை தயாரித்து ஒலிபரப்பி வருகின்றது. ஒவ்வொரு வாரமும் அது புதுப் புது நாடகங்களை ஒலிபரப்புகின்றது. இலங்கையில் வேறு எந்த நிறுவனமும் இவ்வளவு தொகையான நாடகங்களைத் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கவில்லை!

இலங்கை வானொலி நாடகங்கள் தனித்துவமானவை. அவை இந்த நாட்டு மக்களது வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பவை, அதனால் இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்கள் அவற்றை விரும்பிக் கேட்கின்றனர். இன்று இலங்கையில் தமிழ் பேசும் மக்களால் அதிகம் விரும்பப்படும் ஒரு இலக்கிய வடிவமாக, வானொலி நாடகம் திகழ்கின்றது!

தமிழில் நன்றாக வளர்ச்சியடைந்த ஒரே ஒரு நாடகத்துறை வானொலி நாடகத்துறை தான்!

நாங்கள் நல்லதைச் செய்யவும் வேண்டும். அதை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லவும் வேண்டும். சொன்னால்தானே எல்லோருக்கும் அது பற்றி தெரிய வரும்? தெரிந்தால்தானே அவர்களும் அதனால் பயனடைவார்கள்?

இது எப்பொழுதோ நடத்தியிருக்க வேண்டிய விழா. நீங்கள் அதை இப்பொழுது நடத்தி, இலங்கை வானொலி நாடகங்களின் சிறப்பை நாடு முழுவதற்கும் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள்! ஏன்! தமிழகத்தில் கூட இலங்கை வானொலி நாடகங்களைக் கேட்பது போல, இந்த நாடக விழா நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டிருப்பார்களே,

வானொலி மெல்லிசை நாடக விழாவுக்காக நீங்கள் செய்த அறிவிப்புகளே புதுமையானவை! கவர்ச்சியானவை!

நாடகவிழா அன்று [15-7-1] காலை 'வாரம் ஒரு வலம்' நிகழ்ச்சியில் முருகேசு ரவீந்திரன் எனது வானொலி நாடகங்களின் சிறப்புக்களை எடுத்துக் கூறினார். என்னைப் பற்றியும் சொன்னார்.

“அராவியூர் நஃ சுந்தரம்பிள்ளையின் 300க்கும் அதிகமான நாடகங்களை இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவை ஒலிபரப்பி இருக்கிறது. அவரது நாடகங்களில் இந்த நாட்டு மண்ணின் மணம் கமழும். அவர் பல நாடக நூல்களையும் எழுதியிருக்கிறார். அராவியூர் சுந்தரம்பிள்ளை இலங்கை வானொலிக்குச் செய்த சேவை மகத்தானது! அதனால்தான், அவரைக் கௌரவிப்பதற்காகவே அவரது ‘பிறந்த மண்’ நாடகத்தை இன்றைய விழாவில் மேடையேற்று கிள்றோம்! அது யாழ்ப்பாணத்து மண்ணின் அவலங்களைச் சித்திரிக்கின்ற நாடகம்!” என்றார்.

அதைக் கேட்ட பொழுது எனக்கு மெய்சிவிர்த்தது. கண்கள் பனித்தன நன்றிப் பெருக்கத்தில்:

இப்படியும் ஒரு பாராட்டா?

போட்டி பொறாமை காரணமாக ஒருவரை ஒருவர் முடி மறைத்து, இருட்டடிப்புச் செய்யப் பகீரதப் பிரயத்தனங்கள் செய்யப்படுகின்ற இந்தக் காலத்தில் இப்படி ஒரு பாராட்டா? என்னால் நம்ப முடியவில்லை!

கலைஞர்கள் எழுத்தாளர்களை மனதாரப் பாராட்டும் உங்களது உயர்ந்த உள்ளத்தையே அது எடுத்துக் காட்டியது! உங்களது சக உத்தியோகத்தரது பரந்த மனப்பான்மையையும் உயர்ந்த பண்பையும் எடுத்துக் கூறியது!

வானொலி நாடகத்துறையில் இப்படி ஒரு சிகரத்தை தொடுவேன் என்று நான் கனவில் கூட நினைத்திருக்கவில்லை. இலங்கை வானொலி களம் அமைத்துத் தந்ததாலேயே என்னால் இந்தச் சாதனையை நிகழ்த்த முடிந்தது! என்னைக் கௌரவித்தது தமிழ்ச் சேவையினர் மட்டுமல்ல, அன்று அந்த நாடக விழாவிற்கு வந்த அத்தனை பேரும் என்னைக் கௌரவித்தனர். எனது நாடக சசிகரிகள் அந்தக் கௌரவிப்பை ஆமோதித்திருப்பர். அந்த நாடகம் அஞ்சல் செய்யப்பட்டது. அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இலங்கை தமிழ் பேசும் மக்கள் எல்லோரது முன்னிலையிலுமல்லவா நான் கௌரவிக்கப்பட்டேன்!

இதையும் விடப் பெரிய கௌரவிப்பு வேறென்ன? இலங்கையில் இதுவரை எந்தத் தமிழ் எழுத்தாளனுக்கும் கிடைக்காத கௌரவிப்பு!

இது வெற்றுக் கௌரவமல்ல. நான் இலங்கை வானொலிக்குச் செய்த சேவைக்காகவே கௌரவிக்கப் பட்டேன். இந்தக் கௌரவத்திற்கு நானும் அருகதையுடையவன் என்று நினைத்து இறம்பூது

எய்துகிறேன்!

எல்லோருக்கும் எனது உளம் கனிந்த நன்றிகள்!

இனி விழாவிற்கு வருகிறேன்,

இரண்டு நாள் விழாக்களிலும் எடுத்துரைஞராகவும் இணைப் பாளராகவும் கடமை புரிந்த தமிழ் சேவை இயல் நாடகக் கட்டுப் பாட்டாளர் மயில்வாகனம் சர்வானந்தா தனது பணியை திறமை யாகவும் அழகாகவும் செய்தார். அவருக்கு அதற்கேற்ற குரல்வள மும் இருக்கிறது.

விழாவில் பேசுவதற்கு எனக்கும் இடம் கொடுத்தீர்கள். வானொலி நாடகம் பற்றி எவ்வளவோ சொல்ல நினைத்தேன். விழா வில் எல்லாவற்றையுமா சொல்லிவிட முடியும்? பரவாயில்லை. நான் கட்டுரைகளிலும் எனது நூல்களிலும் அவற்றை எழுதி, அவை தமிழ் மக்களுக்கு நிரந்தரமாகக் கிடைக்கச் செய்வேன்!

வானொலி நாடகத்துறையுடன் தொடர்புள்ளவர்களையே விழாவில் பேச அனுமதித்தது பாராட்டுக்குரியது!

நடராஜசிவம், G.P வேதநாயகம் அருணா கெல்லத்துரை மூவரும் தமிழ் சேவை நாடகங்களின் வரலாற்றைத் திருப்பிப் பார்த்தார்கள். பலர் நினைவு கூரப்பட்டனர். சிலர் பாராட்டப் பட்டனர். அவர்கள் எனது நாடகங்களிலுள்ள சிறப்புக்களையும் சுட்டிக்காட்டினர்.

'பிறந்த மண்' நாடகம் ஆறுமணிக்கு ஆரம்பமாயிற்று. நாடகத்தின் முன் அரைவாசியைத் தெளிவாகக் கேட்க முடியவில்லை. சில வசனங்களும் பின்னணி இசையும் ஒலித் தாக்கங்களுமே நன்றாகக் கேட்டன. எனது நாடகமானதினால் என்னால் கதையைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. பின் அரைவாசி நல்ல தெளிவாகக் கேட்டது.

எல்லோரும் நன்றாக நடித்தனர்! வானொலி நாடகத்தில் நடிப்பதையும்விடத் திறமான நடிப்பு. சில இடங்கள் எனக்கு மிகையாகத் தோன்றினாலும், மேடை நாடகத்திற்கு அதுவே பொருத்தம். அப்பொழுதுதான் ரசிகர்கள் திருப்திப்படுவார்கள்!

பின்னணி இசை, ஒலித்தாக்கங்கள் பிரமாதம். இசை, நாடகத்திற்கு ஏற்ற MOOD ஐ உருவாக்கியது. ஒலித் தாக்கங்கள் [SOUND EFFECTS] திறிவிங்காகவும், நாடகத்திற்கு ஏற்ற சூழ்நிலையை உருவாக்குவனவாகவும், ரசிகர்களது கவனத்தை நாட

கத்தின் பால் ஈர்ப்பனவாகவும் இருந்தன. நாடகத்தின் இறுதிப் பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்துப் போர்க்கால சூழ்நிலை அப்படியே தத்ருபமாக மேடைக்கு வந்தது. கேட்டுக் கொண்டிருந்த நானே உணர்ச்சி உசுப்பட்டு விட்டேன் என்றால், நாடகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்களது நிலையைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

நல்ல உணர்ச்சிகரமான முடிவு. மருத்துவப் பேராசிரியர் "போகாதீர்கள்!" போகாதீர்கள்!" இன்று உணர்ச்சிவசப்பட்டு கத்துவதுடன், ஒரு சோக நாடகம் போல அது முடிந்தது. நான் கொடுத்த யதார்த்தமான இயல்பான அதே முடிவை, நீங்கள் உணர்ச்சிகரமானதாக மாற்றி விட்டீர்கள். போர்க்கால சூழ்நிலையையும் அது ஏற்படுத்தும் உணர்ச்சிகளையும் எழுப்பிய நாடகத்திற்கு, நீங்கள் கொடுத்த முடிவே பொருத்தமானது. முடிவு உளைத்ததைத் தொட்டது!

நாடகம் நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே ரசிகர்களது ஆரவாரங்களும் சிரிப்பும் லேசாகக் கேட்டன. இறுதியில் அறிமுகப் படலம் நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, ரசிகர்கள் செய்த கரகோஷம், அவர்கள் நாடகத்தை நன்றாக ரசித்திருக்கிறார்கள் என்று கூறியது!

இங்கேயும் நாடகத்தைக் கேட்டவர்கள் எல்லோரும் பாராட்டுத் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாடகத்தை நேரில் வந்து பார்க்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே என்று கவலைப்படுகிறேன்.

ராசபுத்திரன் யோகராஜனது தயாரிப்பு அருமை!

எத்தனை பேர் ஈடுபட்ட தயாரிப்பு!

தமிழ்ச் சேவையினர் தங்களால் வானொலி நாடகம் மட்டுமல்ல, மேடை நாடகமும் திறம்பட நடக்க முடியும் என்பதை, விழா மேடையில் நிரூபித்திருக்கின்றனர்!

இலங்கை வானொலியின் சாதனைகளை யாரும் எட்டிப்பீடிக்க முடியாது. அதன் புகழ் மிக உயரத்தில் கொடி கட்டிப்பறக்கிறது!

யாரி சொன்னது தமிழில் நாடகத்துறை வளரவில்லை என்று அப்படிச் சொல்பவர்கள் இலங்கை வானொலி நாடகங்களை கேட்பது மட்டுமல்ல, அன்று நாடகவிழா மேடையில் நடந்த 'பிறந்த மண்' நாடகத்தையும் பார்த்திருக்க வேண்டும்!

மிகக் குறுகிய காலத்தில் இரண்டு சாதனைகளை இயற்றியிருக்கிறீர்கள்! சென்ற ஆண்டு பவளவிழா, இந்த ஆண்டு மெல்லிசை நாடகவிழா.

தமிழ் மக்கள் வீடுகளில் சுதந்திரமாக நடக்கவே பயப்படுகின்ற கொழும்பு மாநகரில், இந்த இரண்டு விழாக்களையும் வெற்றிகரமாக நடத்தி முடித்ததே மாபெரும் சாதனை!

உங்களது பதவிக் காலத்தில் மேலும் பல சாதனைகளை இயற்றி நீங்கள் தமிழ் மக்களுக்குச் சேவை செய்ய, இறைவன் அருள்புரிய வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறேன்!

முன்பு பவளவிழாவை வைத்து 'பவளவிழா நாடகப் பரிசு' என்ற நாடகத்தை எழுதி அனுப்பியது போல, இப்பொழுது 'நாடகவிழா' என்ற ஒரு நாடகத்தை விரைவில் எழுதி அனுப்புவேன்!

நன்றி!

வணக்கம்!

அன்புடன்

ஆராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை

ஆசிரியர் எழுதிய நூல்கள்

வானொலி நாடகங்கள்

1. கெட்டிக்காரர்கள்
2. முதலாம்பிள்ளை

(இவை இரண்டும் முறையே இலங்கை வானொலி தமிழ்ச் சேவைத் தனி நாடகங்களின் முதலாம் இரண்டாம் தொகுப்பு நூல்களாகும்.)

3. வீடு
4. யாழ்ப்பாணமா? கொழும்பா?

மேடை நாடகங்கள்

1. பொலிடோலே கதி.
2. பணமோ பணம்.

கட்டுரைகள்.

1. நாடகம் எழுதுவது எப்படி?
2. யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த ஆறு மாதங்கள்

இலக்கிய விமர்சனம்

1. இலக்கியக் கட்டுரைகள்
2. வீடற்றவன் நாவலின் விளக்கமும் விமர்சனமும்

சிறுகதைத் தொகுப்பு

1. யாழ்ப்பாணம்

நாவல்

1. அக்கரைச் சீமையில்
2. ஒரு காதலின் கதை (அச்சில்)

நூலாசிரியர் எழுதியவை

1. 307 வானொலி நாடகங்கள்.
2. 26 மேடை நாடகங்கள்.
3. 50 சிறுகதைகள்.

ஆவர் பெற்ற பரிசுகள்

1. இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவை 2000 ஆம் ஆண்டு நடத்திய பவளவிழா இலக்கியப் போட்டிகளில் வானொலி நாடகம் எழுதும் போட்டியில் முதலாம்பரிசு.
2. தேசிய ஒருங்கிணைப்பு, செயல்கிட்டப் பணியகமும் இலங்கை ஒலிபரப்பக்கூட்டுத்தர்ப்பணமும் ஒன்றிணைந்து 1998 ஆம் ஆண்டு நடத்திய வானொலி நாடகம் எழுதும் போட்டியில் முதலாம்பரிசு.
3. நோர்வே நாட்டு 'தமிழ் நாதம்' வானொலி நிலையம் அகில உலக ரீதியில் நடத்திய வானொலி நாடகம் எழுதும் போட்டியில் முதலாம்பரிசு.
4. கனடா ரொறன்ரோபெருநகர்—ஆசிய வானொலியின் தமிழ் ஒலிபரப்புப் பிரிவினாள் அகில உலக ரீதியில் நடாத்தப்பட்ட வானொலி நாடகம் எழுதும் போட்டியில் முதலாம்பரிசு.
5. நோர்வே நாட்டிலுள்ள மொஸ்டே தமிழ் கலை கலாச்சார மன்றம் அகில உலக ரீதியில் நடாத்திய வானொலி நாடகம் எழுதும் போட்டியில் முதலாம்பரிசு.
6. இலங்கை வானொலி 1995 ஆம் ஆண்டு நடத்திய வானொலி நாடகம் எழுதும் போட்டியில் முன்றாம்பரிசு.
7. வீரகேசரிப் பத்திரிகை 1997 ஆம் ஆண்டு நடத்திய நாவல் எழுதும் போட்டியில் முன்றாம்பரிசு.
8. இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவை 2001 ஆம் ஆண்டு நடத்திய நாடக விழாவில் ஆசிரியரது 'சிறந்த மண்' நாடகத்தை வேண்டிப் பெற்றுமேடையேற்றியது அதுவும் ஆசிரியருக்கு ஒரு பரிசே!